

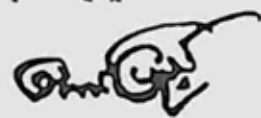
ငြိမ်းအေးအိမ်

အဝါရောင် ဆောင်းရက်များ၏
မိုးစက်ပုံပြင်

လူချင်းမဆုံဖြစ်သော်လည်း စာချင်းရင်းနှီးနေခဲ့သူ၊
 “ငြိမ်းအေးအိမ်” ဟူသော စာရေးသူ။
 သူ့ဝတ္ထုတိုများကို အကြိုက်များကြသော်လည်း
 ဤစာအုပ် “အဝါရောင်ဆောင်းရက်များ၏ မိုးစက်ပုံပြင်” သည်
 သူ၏ ပထမဆုံး လုံးချင်းဝတ္ထုဟု သိရသည်။
 (သူ အပျင်းကြီးပုံကို သူ့ဖာသာ ကျေနပ်နေရင်း
 နောက်ဆုံး လုံးချင်းလည်း ဖြစ်သွားနိုင်သည်ဟူ၍
 သူ့ဖာသာ မဦးမချွတ် ရေးထားသေးသည်။
 စိတ်ဆင်းရဲစရာ။)
 သူနှင့် ဆုံမိလျှင်တော့ ဒုတိယနှင့် များစွာသော လုံးချင်းများ
 ရေးဖို့ တိုက်တွန်းချင်မိသည်။
 သူ့ဝတ္ထုကို ဖတ်ကြည့်ဖြစ်လျှင်
 ကျွန်တော်နှင့် သဘောတူမည်မှာ သေချာပါသည်။
 ကျွန်တော် အလုပ်များရတဲ့ ကြား ကြီးကောင်ကြီးမား
 အသားလွတ် လွမ်းသွားရသည်။

အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါ၏။

NAE - 3500 Ks

9 248480 500097

နှစ်ကာလများ
စာအုပ်အစီအစဉ် ၄၄၁

အဝါရောင်ဆောင်းရက်များ၏ မိုးစက်ပုံပြင် ငြိမ်းအေးအိမ်

နှစ်ကာလများ

အမှတ် ၁၀၄၊ အပေါ်ဆုံးထပ် (က)၊
အောင်ဇေယျလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၀၁ ၈၂၅၅ ၉၄၈၊ ၀၉ ၂၅၄၈ ၄၈ ၀၄၈။
e-mail: theeras2001@gmail.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

အဝါရောင် ဆောင်းရက်များ၏ မိုးစက်ပုံပြင်

ငြိမ်းအေးအိမ်

ဒုတိယအကြိမ်၊ စက်တင်ဘာ၊ ၂၀၂၀။

ပထမအကြိမ်၊ မတ်၊ ၂၀၁၅ (ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ)။

အုပ်ရေ - ၁၀၀၀

တန်ဖိုး - ၃၅၀၀ ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ ဦးစိန်ဝင်း၊ နှစ်ကာလများ စာပေ (၀၀၇၄၄)၊ ၁၀၄၊ အပေါ်ဆုံးထပ် (က)၊
အောင်ဇေယျလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ အတွင်းနှင့် အဖုံးပုံနှိပ် ဦးအေးဝင်း၊ အေးကမ္ဘာ
ပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၂၉၀)၊ အမှတ် ၄၆၊ ၄၆လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ မျက်နှာဖုံး
မိုးမြင့်စံ၊ ကွန်ပျူတာစာစီ သရဖီ။ စာအုပ်မျှင် ကိုမြင့်။

ပဉ္စလက် နွေဦး

၁။

ဒီအချိန် ဒီနေရာမျိုးမှာ တစ်သက်တာအတွက် ကျွန်မကို အရှက်
အရံစေဆုံး၊ အကြေကွဲရစေဆုံး၊ စိတ်အပျက်ရစေဆုံး မျက်လုံးတစ်စုံကို
တွေ့ကြုံခဲ့ရလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်ခဲ့မိပါ။

တကယ်တော့ ဒါဟာ ကျွန်မ တစ်ဘဝတာလုံး တပ်မက်မျှော်လင့်
နေခဲ့တဲ့ မဆုံးနိုင်သော အိပ်မက်ရှည်ရှည်ထဲက ရတနာပါ။ အနှစ် နှစ်ဆယ်
လုံးလုံး ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ အဲဒီရတနာကို ကျွန်မ ခင်ပွန်းသည် ဆုံးတဲ့နေ့၊
တိတိကျကျ ပြောရရင် မြေချတဲ့နေ့မှာ လုံးလုံး မမျှော်လင့်မိခဲ့ပါဘဲနဲ့
စက္ကန့်တချို့ ပြန်တွေ့ခွင့်ရလိုက်တယ်။

ကျွန်မ သေဆုံးသည်အထိ၊ နောင် ဘယ်တော့မှ ပြန်မတွေ့ရတော့
မယ့်၊ အပြီးတိုင် ဆုံးရှုံးရတော့မယ့် အရာပါပဲ။

ဒါဟာ ထူထဲနက်မှောင်တဲ့ မျက်ခုံးထူထူအောက်က အခုအချိန်
အထိ အသွေးအရောင် မပြောင်းဘဲ တလက်လက် တောက်ပနေသေးတဲ့
ချစ်သူရဲ့ ညိုလဲ့လဲ့ မျက်ဝန်းတစ်စုံလေ ...။

၂။

တကယ်တော့ အထက်တန်း ကျောင်းသားကျောင်းသူဘဝဆိုတာ သန့်စင် ရိုးသားလွန်းလှပါတယ်။

ပြီးတော့ တစ်ဘဝစာ ဒဏ်ရာတွေ အထပ်ထပ်နဲ့ နာကျင်နေရ လိမ့်မယ်လို့ လုံးလုံး မထင်မှတ်မိတဲ့ ကိုယ့်နှလုံးသားကို ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် လှုပ်နှိုးမိတတ်တဲ့ အရွယ်လည်း ဖြစ်နေပြန်တယ်။

ကြည့်စမ်းပါ ရှင်ရယ် ...။

ဖြူရော်ရော် လူကောင်သေးသေးလေး တစ်ယောက်ရဲ့ အချိုးအစား ပြေပြစ်လွန်းလှတဲ့ သည်မျက်နှာ။

အထူးသဖြင့် နက်မှောင်သန်စွမ်းတဲ့ မျက်ခုံးထူထူအောက်က စူးရှ ကြည်လင်လွန်းတဲ့ မျက်လုံးညိုညို တစ်စုံပေါ်မှာ ကျွန်မဘဝတစ်ခုလုံးကို နှစ်ပေါင်းများစွာ တည်ဆောက်ထားရလိမ့်မယ်လို့ ယောင်မှားလို့တောင် မထင်ခဲ့မိပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ...။

၃။

ဒါတွေဟာ တကယ်ပဲ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တယ်။ တကယ့်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသည်အထိ တငွေ့ငွေ့ လောင်ကျွမ်းတောက်လောင်ဆဲ။

ခွန်မောင်ဆိုတဲ့ အမည်နာမတစ်ခုဟာ ကျွန်မတို့ ကျောင်းသူတွေ ကြားမှာ ဆွဲဆောင်အားကောင်းလွန်းတဲ့ သင်္ကေတတစ်ခုပါ။ သူနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီး မိတ်ဆွေဖြစ်လိုသူတွေ ... တတ်နိုင်ရင် တစ်ဆင့်တက် ရင်းနှီးလိုသူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းကို လည်လို့။

သူကတော့ တကယ့်ကို လူတစ်မျိုးပါ။

သူ့အပေါ် တိမ်းညွတ်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေရဲ့အင်အားကို သူ သိနေမှာပါ။ ယောက်ျားပဲလေ ...။ သူ သိနေမှာပါဆိုတဲ့ အတွေးဟာ ကျွန်မအထင် သက်သက်လည်း ဖြစ်ကောင်းတော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

သူ့ကို ကျွန်မ ရှင်းရှင်ကြီး မြင်တွေ့နေရတာကတော့ ကျောင်းစာ၊ သီချင်းနဲ့ ဘောလုံးကန်ခြင်းက လွဲလို့ ဘာကိုမှ မက်မက်စက်စက် မရှိသူ။ တစ်ကိုယ်ရောဝမှာ နှစ်ခြိုက်စွာ ပျော်ပိုက်နေထိုင်သူ ဖြစ်နေတာကိုပါပဲ။

သူမို့ ဘောလုံးကန်ပြီဆိုရင် သူ့ကို အားပေးနေကြတဲ့ ကျောင်းသူ
တွေရဲ့အသံ ကွင်းဘေးမှာ တဟေးဟေး ညံလို့။

အသံဩဇာ ကောင်းလွန်းရုံမက ဆွဲဆောင်အား ပြင်းလှသူ။

ကျွန်မတို့ တောင်ပေါ်မြို့ကလေးက တီးဝိုင်းလေးမှာ သူမို့ သီချင်း
ဆိုပြီဆိုရင် သူ့နာမည်တပ်လို့ သီချင်းတောင်းကြသူတွေ ဒုနဲ့ဒေး။

အဲသလို အနေအထားမျိုးမှာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို မထုံတက်
သေး၊ အေးတိအေးစက် တုံ့ပြန်တတ်တဲ့ သူ့အမူအရာကို မိန်းကလေး
တော်တော်များများ (သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေကြတဲ့ မနည်းလှတဲ့ အရေ
အတွက်ကို ဆိုလိုတာပါ) က ပိုပိုပြီး အသည်းတယားယား ဖြစ်ကြရ
တယ်။

အဲဒီထဲမှာ ကျွန်မလည်း တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့တာကိုတော့
မရှက်မကြောက် ဝန်ခံပါရစေ။

၄။

တစ်တန်းတည်းသား၊ ကျွန်မရဲ့အရှေ့ဘက် ဓားလွယ်ခုတ် ခုံမှာ အမြဲထိုင်လေ့ရှိတဲ့ သူ့ကို စတင် စိတ်ဝင်စားခဲ့သူ၊ ရှင်းအောင် ပြောရရင် စ ချစ်ခဲ့သူဟာ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပါပဲ။

သူ့ကို စိတ်ဝင်စားသူတွေ များလာနေတာ သိရလေလေ ကျွန်မ စိတ်တွေ ပိုလှုပ်ရှား ယိမ်းယိုင်လာလေလေနဲ့ လပေါင်းများစွာ ဖြတ်သန်း ခဲ့ရပါတော့တယ်။

အလှပန်းတစ်ပွင့်ကို ချစ်ခဲ့ရသလိုမျိုးနဲ့ စခဲ့တာလား။ စုပါစတား တစ်ယောက်ရဲ့ ကျော်စောခြင်းအပေါ် သာယာမိတာသက်သက်နဲ့ စခဲ့တာ လား။ ကိုယ်တိုင် ရေရေရာရာ မခွဲခြားနိုင်ခင်မှာပဲ ကျွန်မရင်ထဲ တစ်မိမိနဲ့ နဲ့ စူးရှ အမြစ်တွယ်ခဲ့တာဟာ သူ့ကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်နေမိခြင်းပဲ ဖြစ် ပါတော့တယ်။

သူ့ကို ကျွန်မ တကယ်ချစ်နေမိပြီဆိုတာ ကျွန်မကိုယ်တိုင် သေသေ ချာချာကို သိလိုက်တဲ့နေ့ကတော့ ကျွန်မတို့ကျောင်းနဲ့ အထက-၁ ကျောင်းရဲ့ ဘောလုံးဗိုလ်လုပွဲနေ့ပါပဲ။

အဲဒီနေ့က တစ်ကွင်းလုံးမှာ မိုးရွာတယ်။

ကျွန်မ ရင်ထဲမှာလည်း ချစ်ခြင်းမိုးတွေ သည်းသည်းစွာတယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မာနက ကျွန်မဘက်က စချစ်မိပြီဆိုတာ သေချာ ခဲ့တဲ့ အဲဒီနေ့အကြောင်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်ပြောဖြစ်ဖို့ ခွင့်မပြုခဲ့ပါဘူး။ ဒဏ်ရာရနေတဲ့ သူ့ခြေထောက်က သွေးစီးကြောင်းတွေကို သန့်စင်နေရင်း သူ နာကျင်မှာစိုးလို့ လေနဲ့ တဖွဖွ မှုတ်ပေးနေမိတဲ့ အချိန်လေးတစ်ခုမှာ ကျွန်မ မျက်နှာဟာ မိုးရေထဲမှာ မီးလောင်နေခဲ့ဖူးပါတယ်။

ငါ မိန်းကလေးဆိုတဲ့ အသိ၊ စာသင်တုန်းအရွယ်ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ ရေလာအောင် မြောင်းမဖောက်ရဲခဲ့တာ အမှန်ပါ။ ကျွန်မဘက်က ရေ မြောင်း အကြိမ်ကြိမ် ဖောက်မိတယ် ထားဦး။ ကျွန်မ ချစ်တဲ့ ရေခဲမြစ် တစ်စင်းဆီက ရေကြည်တစ်ပေါက်လောက်တောင်မှ စီးဆင်းလာနိုင်ပါ့ မလား။ သံသယစိတ်၊ အားငယ်စိတ်၊ ပင်ပန်းညစ်ညူးစိတ်၊ တစ်ထွေး တစ်ပိုက်နဲ့ ဆယ်တန်း စာသင်နှစ်ဟာ ကုန်ဆုံးလွန်မြောက်ခဲ့ပါပြီ။

၅။

ကံတရားဟာ တစ်စုံတစ်ရာကို ကြိုတင် အကွက်ချ စီစဉ်ခဲ့တာ
လား။

ကျွန်မအပေါ် တစ်ဘဝစာ ဒဏ်ခတ် အပြစ်ပေးချင်တဲ့ အာဃာတ
တရားနဲ့ ဆုံစည်းမှု ထောင်ချောက်တစ်ခု တပ်ဆင်ခဲ့တာလား။

မပြောတတ်တော့ပါဘူး။

နွေကျောင်းပိတ်ရက်မှာတော့ ရှောင်လွှဲမရတဲ့ စည်းဝိုင်းလေးတစ်ခု
ထဲမှာ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခဲ့ရပါတော့တယ်။

ဒီအတွက် ကျွန်မ ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ် ခုန်နေခဲ့တယ်။

အပျော်လွန် အအိပ်မဲ ညတွေနဲ့ မိုးသောက်ယံ များစွာကို မျက်နှာ
သစ်ခဲ့ရတယ်။

ဒါဟာ ကျွန်မအတွက်တော့ အေးမြချိုဆိမ့်တဲ့ မိုးစက်မိုးပေါက်
ပေါင်း များစွာပါပဲ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အလှဆုံး ဆင်သထားတဲ့ ရုံးတက်မနက်ခင်း
များစွာမှာ သီချင်းချိုချို ဆိုလို့။

နေခြည်ဖောက် တိမ်မျှင်တွေကို တွဲလွဲခိုနေမိပါတယ်။

ဒီဆုံစည်းမှုဟာ နှလုံးအိမ်ကို အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ကွဲအက်
ကြေပြုန်းစေမယ့် အဆိပ်ပြင်းပြင်းတစ်ခွက် ဖြစ်မယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်မ
ပျော်ရွှင်စွာ သောက်သုံးချင်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အရိုးရှင်းဆုံး
စကားနဲ့ ပြောရရင် ကျွန်မ သူ့ကို သိပ်ချစ်နေမိလို့ပဲ။

၆။

ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က (ခ)စာရင်းနဲ့သာ အောင်ခဲ့တဲ့ ကျွန်မဟာ တကယ်တော့ ပညာရေးမှာ သိပ်ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက် မရှိလှပါ။ ဒီနှစ်လည်း သိပ်မဖြေနိုင်ခဲ့ပြန်ဘူး။ ဒါ့ကြောင့် နွေကျောင်းပိတ်ရက်မှာ မြို့နယ် သမဝါယမအသင်းရဲ့ နေ့စားတစ်ယောက်အနေနဲ့ အလုပ်ဝင်လှက်ဖို့ အိမ်က စီစဉ်ပေးတာကို လက်ခံခဲ့ရပါတော့တယ်။ (က)စာရင်းနဲ့ အောင်ခဲ့ရင် တောင်မှ အလုပ်လုပ်ရင်း စာပေးစာယူ တက်ရမယ်တဲ့။ ကျွန်မအတွက် ထူးထွေပြီး စိတ်ပျက်အားငယ်စရာ မဖြစ်မိတော့ပါဘူး။ မိသားစုထဲမှာ မထင်မရှား မှိန်ဖျော့စွာ ကြီးပြင်း အသက်ရှင်ခဲ့ရတာ ခုမှ မဟုတ်ဘဲ။ ထုံပေပေ ပျင်းတွဲတွဲနဲ့ မွန်းကျပ်တဲ့ အသက်ရှူသံတွေဟာ ကျွန်မ ခေါင်းပေါ်က ဆံပင်သန်သန်တွေလို ဦးနှောက်နဲ့ နှလုံးသား နေရာအနှံ့အပြားမှာ အမြစ်စွဲ ပေါက်နေကြတယ်လို့ အမြဲ ခံစားနေရတာ ကြာလှပြီပဲ။

အဲဒီလို ခံစားမှုတွေဟာ အခန်းတွေ အများကြီးပါတဲ့ အမွေရ ရှေးအိမ်အိုဟောင်းကြီး တစ်လုံးရယ်၊ ခြောက်နှစ်အရွယ် သမီးငယ်တစ်ယောက်ရယ်ကိုသာ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ အမေမုဆိုးမကို လူကြီးတစ်ယောက်က သူ့ရဲ့

ဒုတိယအိမ်ထောင်အဖြစ် ရွေးချယ်ပြီး ကျွန်မတို့အိမ်ပေါ် တက်လာတဲ့ အချိန်ကပဲ စတင်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဖေမဟုတ်မှန်း သိပေမဲ့ အမေ့ မျက်နှာ ညိုမှာ ကြောက်တာကြောင့် အဖေလို့ ခေါ်ခဲ့ရတာ။ ခုတော့လည်း နှုတ်ကျိုးနေပါပြီ။ အဖေ ... ပေါ့လေ။

ကျွန်မ အဘိုးကိုယ်တိုင် ဆောက်ခဲ့တဲ့ ထင်းရှူးမြင့်မြင့်ကြီးတွေ ကြားက မည်းညိုညို အိမ်အိုကြီးဟာ စစ်တုရင်ခုံပေါ်က ရဲတိုက်အရပ် တစ်ခုလို ကုန်းမို့မို့တစ်ခုထက်မှာ မားမားကြီး ရပ်နေတာ မြို့ခံလူ အားလုံး တွေဖူးကြပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီရဲတိုက်လို အိမ်ကြီးထဲမှာ အဖေဆိုတဲ့ လူကြီးရဲ့ လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေ ဖြစ်ပေးနေရတဲ့ နယ်ရုပ်လေးတစ်ရုပ် လိုမျိုးနဲ့ ကျွန်မ ဘဝကိုတော့ ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်ခဲ့ပါ။ အမေကလည်း နောက်အိမ်ထောင်နဲ့ ရတဲ့ မောင်လေးအပေါ်မှာသာ မေတ္တာတွေ ပုံပေး၊ အဖေကလည်း သူ့သွေးစစ်စစ်ဖြစ်တဲ့ မောင်လေးအပေါ်မှာသာ အချစ်တွေ ထားနဲ့။ ကျွန်မကိုယ်ပေါ်မှာ မေတ္တာတရားတွေ ခန်းခြောက် ကွယ်ပကုန်ပြီ လားလို့ အမြဲ တွေးနေမိတာဟာ လူသူမသိတဲ့ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ပါပဲ။

စေခိုင်းသူ ဆန္ဒအရ သည်တစ်ခါ ရွှေ့ပေးလိုက်ရတဲ့နေရာမှာ ကျွန်မ ချစ်တဲ့ သန်စွမ်းလှပ ပန်းရိုင်းတစ်ပွင့် ရှိနှင့်မယ်လို့ ဘယ်လို တွက်ချက်မှုမျိုးနဲ့မှ ကြိုတင်မသိနိုင်ခဲ့တာကိုပဲ တွေးတွေးပြီး ပျော်နေမိ ပြန်ပါတယ်။

၇။

စာအုပ်တွေ၊ ဖိုင်တွေ အထပ်ထပ် ပုံထားတဲ့ စားပွဲတွေကြားထဲ
ဟိုတိုးသည်ကွေ့ တိုးဝင်ဖြတ်သွားရင်း လိုက်ပို့သူက ကျွန်မ ထိုင်ရမယ့်
စားပွဲလေးကို ညွှန်ပြတယ်။

အလုပ်ခွင်ဝင်စ လူအသစ်စက်စက် တစ်ယောက်ရဲ့ အူကြောင်
ကြောင် နိုင်မှုမျိုးနဲ့ ထမင်းဘူးရယ်၊ လွယ်အိတ်လေးရယ်ကို စားပွဲပေါ်
တင်ပြီး ခေါင်းမော့လိုက်တော့ ဘေးချင်းယှဉ်လျက် စားပွဲတစ်လုံးမှာ
စာရွက်တစ်ထပ်ကို စိတ်ရှုပ်ဟန်နဲ့ တဖျပ်ဖျပ် လှန်လှောကြည့်ရှုနေတဲ့
သူ့ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

‘ခွန်မောင်’

ပျော်လွန်လွန်းလို့ ကိုယ့်ပါးစပ်က ထွက်တဲ့အသံ ကိုယ် မမှတ်မိ
သလိုပဲ။

‘ဟင် ... နန်းမြမှု’

‘ခွန်မောင် ... နင် ဒီမှာ အလုပ်ဝင်နေတာလား’

‘အဖေပေါ့ဟာ ... ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ လတ်လျားလတ်လျား ဖြစ်

နေမယ့်အတူ ငါ့ရုံး နေ့တိုင်းလိုက်ခဲ့ဆိုပြီး ကုပ်ဆွဲခေါ်လာလို့ ဒီမှာ ဒုက္ခ
လာခံနေတာဟေ့’

ခွန်မောင့်အဖေက ဒီဌာနရဲ့ အကြီးအကဲတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း
မေ့လျော့နေမိတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ ကယော်ကယော်နဲ့ ပြန်ကျီစယ်နေ
မိတော့တယ်။

‘ဒါဆို နင် လုပ်အားပေးပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်။ အမေ ထည့်ပေးတဲ့ ထမင်းဘူးစားပြီး တစ်နေ့လုံး
အဖေ့ရုံးက ဘာမှန်း မသိတာတွေ လာလုပ်နေရတာ သုံးရက်ရှိသွားပြီ’

စိတ်တိုနေတဲ့ ခွန်မောင့် မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး သူ ဒီရုံးထဲမှာ
စိတ်မသက်မသာ အကျဉ်းကျနေမယ့် ကျောင်းပိတ်ရက်တွေအတွက်
ကျွန်မ အလွန်ပျော်ရွှင်သွားတာကို တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တယ်၊ အတ္တ
ကြီးတယ်လို့ ဝိုင်းဝန်း ရှုတ်ချကြရင်လည်း ကျွန်မ ပြုံးနေမိမယ် ထင်ပါ
တယ်။

ခွန်မောင့်ကို နေ့တိုင်း တွေ့ခွင့်ရဖို့အတွက် ကျွန်မမှာ ရှိသမျှ
အားလုံးနဲ့ လဲလှယ်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေတာကို ကျွန်မကိုယ်တိုင်သာ
သိနေပါတော့တယ်။

၈။

ကျောင်းမှာတုန်းကလို လူအများကြီးထဲက တစ်ယောက်အဖြစ်သာ
ကြည့်ခွင့်ရနေတဲ့ အဖြစ်မျိုးလည်း မဟုတ်။ စာသင်ခန်းဆိုတဲ့ အကန့်
အသတ် အကာအရံကြီးတစ်ခုအောက်မှာ အနေကျုံ့နေရတဲ့ အနေအထား
မျိုးလည်း မဟုတ်တော့။

တစ်ပတ်မှာ ၅ ရက် တွေ့မြင် အတူနေထိုင်ခွင့်ဆိုတာ နည်းတဲ့
အခွင့်အရေးလား။

ဘုရားပေးတဲ့ အခွင့်အရေးတစ်ခုပါပဲ။

ကျွန်မအတွက် ပြောတာပါလေ ...။ သူ့အတွက်တော့ ဟုတ်ချင်မှ
ဟုတ်မယ်။

နီးနီးစပ်စပ်နေရတဲ့ စက္ကန့်လေးတွေဟာ ကျွန်မ ဆောက်ချင်တဲ့
ဘုံမိမိအတွက် အုတ်အချပ်ချပ် ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အတွေးလေးတွေ ဝင်
လာပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ ရေလာအောင် တကယ်ပဲ မြောင်းဖောက်နေသူ
တစ်ယောက်အဖြစ် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ အံ့ဩစွာ တွေ့ရှိလိုက်ရပါတော့
တယ်။

သီချင်းဆိုဖို့၊ ဘောလုံးကန်ဖို့လောက်က လွဲပြီး ဘာကိုမှ စိတ်ဝင် တစားမရှိတတ်တဲ့ ခွန်မောင်ဟာ လုပ်အားပေးဆိုတဲ့ အလေးအပင်ကြီးကို စိတ်ပျက် ပျင်းရိစွာ ထမ်းဆောင်နေတာ ကြည့်ရင်း သနားမိတယ်။ နောက်ပိုင်း ရက်တွေမှာတော့ သူ စိတ်မပါတဲ့ အလုပ်တွေကို ကျွန်မ ကူ လုပ်ပေးရင်း ကျွန်မ အလုပ်တွေကိုတော့ သူ ဘောလုံးကွင်းကို ကမန်း ကတန်း ပြေးဆင်းသွားလေ့ရှိတဲ့ ညနေသုံးနာရီကျော်မှ လုပ်တတ်တဲ့ အကျင့် အလိုလို ရလာလေရဲ့။

သူ့အလုပ်တွေကို ကျွန်မ ကူလုပ်နေတဲ့ အချိန်တွေမှာဆိုရင် ကျွန်မ ဘေးမှာ သူဟာ သီချင်းတစ်ပိုဒ် ညည်းချင်ညည်းနေမယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်လိုလက်ရရှိတဲ့ အခါများမှာ ကိန်းဂဏန်းတွေ အော်ပေးချင် ပေးနေ မယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဂဏန်းတွက်စက်တစ်လုံးကို ချောက်ချောက်ချက်ချက် နှိပ်ရင်း အပေါင်း၊ အနုတ်၊ အမြောက်၊ အစားတွေ လုပ်ပေးနေမယ်။ ကျွန်မအတွက်ကတော့ သူ့ရဲ့ မျက်လုံးညိုညိုတစ်စုံကို မြင်တွေ့ရရင်ကို လုံ့လောက်လှပါပြီ။

ကျေနပ် ခွန်အားပြည့်လှပါပြီ။

ရုံးချိန်အတွင်းမှာ အလုပ်စားပွဲနဲ့ ဖင်မြဲလွန်းတဲ့ ခွန်မောင့်အဖေကို လည်း ကျေးဇူး အကြိမ်ကြိမ်တင်ရတာ မမောမပန်းပါပဲ။ အဖေကို ကြောက်တဲ့ ခွန်မောင်ဟာ ကျောက်ချခံထားရတဲ့ စက်လှေတစ်စင်းလို ကျွန်မအနား အမြဲ ရှိနေရပါတော့တယ်။

ကျွန်မဟာ သူ့ရဲ့ပင်လယ်။

သူဟာ ကျွန်မ ရင်ခွင် ပင်လယ်ပြင်ပေါ်က တစ်စီးတည်းသော လှေကလေးပါပဲ။

၉။

ဇာတ်လမ်းအစ ကန့်လန့်ကာဖွင့်တဲ့နေ့ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာ
သည်အထိ မေ့မရတာဟာ ဘယ်လိုစွမ်းအင်မျိုးပါလိမ့်။

မျက်လုံး မှိတ်လိုက်ရင်ပဲ အဲဒီနေ့က မြင်ကွင်းတွေကို လတ်လတ်
ဆတ်ဆတ် အမြဲ မြင်တွေ့နေမိတတ်တယ်။

စိတ်အလျဉ်ကို ဆက်နှစ်မြှုပ်လိုက်မယ်ဆိုရင် အရပ် အရောင်တွေ
ပါမက အသံတွေပါ အတိုင်းသား ပြန်ကြားလာရတယ်။

‘ဟာ ... ပြဿနာပဲ။ အမေက ဇွန်းခက်ရင်းလည်း ထည့်မပေး
လိုက်ဘူး’

စားပွဲနဲ့ မလှမ်းမကမ်းက လက်ဆေးကြောကန်မှာ ဖန်ခွက်တွေ
ဆေးနေရင်း အလိုမကျတဲ့ သူ့အသံအောအောကို ကျွန်မ ကြားလိုက်ရတယ်။

‘ခွန်မောင် ... ငါ့အံ့ဆွဲထဲမှာ ဇွန်းခက်ရင်း အသစ်တစ်စုံ ရှိတယ်။
ဖွင့်ပြီး ယူလိုက်’

သူ အံ့သြသွားပုံရတယ်။ ပျော်လည်း ပျော်သွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်
ရတယ်။

အံ့ဆွဲဖွင့်သံ ကြားရပြီ။

စတီးဇွန်းလေး တစ်ချောင်းတည်းနဲ့သာ အမြဲ ထမင်းစားတတ်တဲ့ ကျွန်မဆီမှာ ဇွန်းခက်ရင်း အပိုတစ်စုံရှိနေတာကို သူ ဘယ်လို နားလည်မလဲ မသိနိုင်။ နေ့စဉ် ဇွန်းခက်ရင်းနဲ့မှ ထမင်းစားတတ်ပြီး အမြဲလိုလို အဲဒီဇွန်းခက်ရင်းကိုပဲ မေ့မေ့ကျန်ခဲ့။ မေ့ကျန်တိုင်းလည်း အိမ်က အမေ့ကိုသာ လှမ်းလှမ်းငြူစူတတ်တဲ့ သူ့အတွက် ဇွန်းခက်ရင်း အသစ်တစ်စုံ ကျွန်မ မှတ်မှတ်ရရ သိမ်းပေးထားတယ်ဆိုတာ သူများ ရိပ်မိသွားလေမလား။

ကျွန်မ စိုးရိမ်သွားတယ်။

စိုးရွံ့စိတ်နဲ့ပဲ သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိတယ်။

သူ့မျက်လုံးညိုညိုတွေဟာ ပစ်ခတ်တော့မယ့် သေနတ်တစ်လက်လို ကျွန်မဆီ ချိန်ရွယ်ထားတယ်လို့ ခံစားလိုက်ရတယ်။

အညှို့ခံထားရသူတစ်ယောက်လို သူ့စားပွဲရှိရာကို ကျွန်မ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်ပြန်လာနေမိတယ်။

ပြီးတော့ ဆေးကြောသန့်စင်လာတဲ့ ဖန်ခွက်နဲ့ သူ့အတွက် သောက်ရေတစ်ခွက် ငှဲ့ပေးနေမိပြန်တယ်။

‘ပီနန်း ...’

တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်လိုလက်ရရှိရင် သူ ကျွန်မကို အဲသလိုပဲ ခေါ်တတ်ပေမဲ့ ခုတစ်ခါ ခေါ်သံမှာတော့ ထူးဆန်းတဲ့ တုန်ခါမှုမျိုး ပါနေတယ်လို့ ထင်မိတယ်။

ပြန်မထူးဖြစ်ဘဲ မျက်လွှာသာ ချလို ကျွန်မ ခုံမှာ ကျွန်မ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

သူကတော့ ကျွန်မ စားပွဲနားမှာ မတ်တတ်ရပ်နေတုန်းပါပဲ။

ကျွန်မတို့ရဲ့ စားပွဲနှစ်လုံးက ခြေနှစ်လှမ်းစာလေးပဲ ခြားတာဆိုတော့ တစ်ယောက် အသက်ရှူသံ တစ်ယောက် ကြားနေရသလိုပါပဲ။ ကျွန်မ အံ့ဆွဲထဲက ဇွန်းခက်ရင်းတစ်စုံဟာ ခုတော့ ကလေးတစ်ယောက် လက်ထဲ ရောက်သွားတဲ့ ကစားစရာတစ်ခုလို သူ့လက်ထဲမှာ တထပ်ထပ် ရိုက်ခတ် ကစားခံနေရပြီ။

ကျွန်မရဲ့ နှလုံးသားဟာ အဲဒီ ဇွန်းခက်ရင်းတစ်စုံလို တဖျပ်ဖျပ်
ခုန်နေတာတော့ သူ မသိတန်ကောင်းဘူး ထင်တာပါပဲ။

၁၀။

‘ပီနန်း ... တို့နှစ်ယောက် ဒီရုံးမှာ အတူ အလုပ်လုပ်နေတာ နှစ်လ နီးပါး ရှိသွားပြီ။ နင် ငါ့အပေါ်မှာ အသေးစိတ်ကလေးတွေက အစ သိပ် ဂရုစိုက်၊ သိပ်အနွံတာခံတယ်။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ...’

ကျွန်မ ရယ်ချင်သွားတယ်။

စိုင်းထီးဆိုင်သီချင်းကို စိတ်ထဲမှာ ညည်းမိတယ်။ ‘မသိလို့ မေး တာလား ... သိလျက်နဲ့ မေးတာလား ...’ ဆိုတဲ့ အပိုဒ်ကိုပါ။

ရင်ခုန်စွာ ငုံ့ထားမိတဲ့ မျက်နှာကို ပြင်ပြီး မော့ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါမှာ ကျွန်မ မျက်နှာဟာ နဂိုပုံမှန်အတိုင်း ဖြစ်မနေမှာတော့ သေချာ သလောက် ရှိပါရဲ့။ နှုတ်ဆိတ်နေလို့ မဖြစ်တဲ့အတူ ကျွန်မ အားတင်း ပြီး ပြောလိုက်ပါတယ်။ နှုတ်ဖျားက ခုန်ထွက်သွားတဲ့ အသံဟာ တကယ့် ကို ကတုန်ကယင် မဝံ့မရဲ့။

‘မောင်လေး အရင်းတစ်ယောက်လို့ ချစ်လို့ပေါ့’

ထမင်းဘူးပေါ်က လက်သုတ်ပဝါကို ဖြေဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ ကျွန်မ လက်အပေါ် နွေးထွေးသန်စွန်းလှတဲ့ လက်တစ်ဖက် အုပ်မိုး ဆုပ်ကိုင်

လာတယ်။

‘ပီနန်း ... ညာတယ်’

‘ငါ ဘာလို့ ညာရမှာလဲ။ နင်ဟာ ငါ့အတွက် မောင်ဆိုးဆိုးလေး တစ်ယောက်ပဲပေါ့။ အစ်မအပေါ် အမြဲ အနိုင်ကျင့်တတ်တဲ့ မောင်ဆိုးဆိုး လေးလေး ... နေ့ ... မဟုတ်ဘူးလား’

အပြောင်အပြက် မျက်နှာနဲ့ ကျွန်မ သူ့ကို ကြည့်လိုက်တယ်။

သူ့မျက်လုံးအစုံဟာ ပိုလို့ ညိုမှောင် တောက်ပနေတာပါလား။

တည်ငြိမ်လွန်းတယ်။

ကျွန်မ မျက်လုံးတွေထဲကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ထွင်းဖောက် စူးစိုက်ကြည့်နေ တယ်။ ဘယ်ဘက်လက်က ကျွန်မ လက်တွေအပေါ် ဆုပ်ကိုင်ထားလျက် ကပဲ ညာဘက်နဲ့ ဖိုင်တွေအောက်က စာအုပ်တစ်အုပ်ကို သူ ဆွဲထုတ် လိုက်တယ်။

အဲဒီစာအုပ်ကို မြင်လိုက်ရတယ်ဆိုရင်ပဲ ကျွန်မရဲ့အမြင်အာရုံတွေ ဟာ ပြာနှမ်းသွားတော့တယ်။

ပါးနှစ်ဖက်ဟာ ဆောင်းရာသီ မဟုတ်ပါဘဲနဲ့ ချယ်ရီပွင့်ဖတ်တွေ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။

ကိုယ့် ပေါ့လျော့မှုကိုပဲ အခါခါ ကျိန်စာတိုက်မိရုံကလွဲပြီး ဘာများ တတ်နိုင်တော့မှာလဲ။

‘ဇွန်းခက်ရင်း ယူရင်း ပီနန်း အံ့ဆွဲထဲက တွေ့တာ’

ရှက်စိတ်နဲ့ ခေါင်းငုံ့ မျက်လုံးမှိတ်လျက်က စားပွဲပေါ် တင်ပေး လိုက်တဲ့ စာအုပ်အဖုံးကို အတိုင်းသား မြင်နေမိတယ်။

အဝါရောင် ရွက်ကြွေတောအလယ်မှာ အထီးတည်းရှိနေတဲ့ ခုံတန်း ဖြူဖြူလေး။

အဲဒီခုံပေါ်မှာ ရွှေဝါဆံပင်ရှည် ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့ ကောင်မလေး တစ် ယောက် ထိုင်လျက် ခေါင်းငုံ့နေ။ ကလေးမ ပေါင်ပေါ်မှာ ကောင်လေး တစ်ယောက် ခေါင်းတင် လဲလျောင်းပြီး သူ့မျက်နှာပေါ် ငုံ့မိုးကြည့်နေတဲ့ ကောင်မလေး မျက်နှာကို ကောင်းကင်ကြီးတစ်ခုလို မော့ကြည့် ကြည့်နူး နေတယ်။

ကောင်လေးက သူ့ညာလက်မှာ ဖွဖွလေး ကိုင်ထားတဲ့ ပန်းဖြူဖြူ
တစ်ပွင့်နဲ့ ကောင်မလေး ပါးပြင်နုနုကို ပွတ်သပ်ကျီစယ်လို့။

ကျွန်မ စာအုပ်ရဲ့ အဖုံးလေးဟာ ငယ်ရွယ်သူတို့ ချစ်ခြင်းကို လင်း
လင်းချင်းချင်း မြင်နိုင်အောင် ဖွဲ့ဆို ပုံဖော်ထားတယ်။ စာအုပ်အဖုံးကို
လှန်လိုက်ရင် ပထမဆုံးစာရွက် ဘယ်ဘက် အပေါ်ဆုံးထောင့်ကနေ
နောက်ဆုံးစာရွက်ရဲ့ အောက်ခြေထောင့်အထိ တစ်အုပ်လုံး အကြားအလပ်
မရှိ ပြည့်နှက်နေအောင် ရေးထားတဲ့ အမည်နာမတစ်ခုကို တွေ့လိမ့်မယ်။

အဲဒီနာမည်ဟာ ခွန်မောင်ပါ။

ကျွန်မ ရင်ထဲက ခွန်မောင်။

ချစ်ခင်စွဲလမ်းမှုရဲ့ မြစ်ဖျားရေစက် ခွန်မောင်ပါပဲ။

သူ့ကို သတိရတိုင်း၊ သူ့ကို ချစ်စိတ်တွေနဲ့ တုန်ယင်လာတိုင်း၊
အိပ်မရ ညအတွေးထဲ သူနဲ့ဆုံတိုင်း မပျက်မကွက် ကျွန်မ လုပ်လေ့ရှိတဲ့
အလုပ်ကတော့ ဒီစာအုပ်ထဲမှာ သူ့နာမည်ကို အကြိမ်ကြိမ် ရေးနေမိခြင်း
ပါပဲ။

အခုတော့ ကြိတ်မှိတ် မျိုသိပ်ထားခဲ့သမျှ လျှို့ဝှက်ချက် အားလုံး
ဟာ ...

ကျွန်မ သိပ်ရှက်နေပြီလို့ ရှက်စိတ်ထဲ အာရုံနှစ်ထားတဲ့ ကြားက
သူ့ကို သိပ်ချစ်နေမိကြောင်း သေသေချာချာကြီးကို သိနေပြန်ပါတော့
တယ်။

၁၁။

ရုံးသူရုံးသား အစ်ကိုကြီး၊ အစ်မကြီးတွေကတော့ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကို သိပ်ချစ်ကြတဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေလိုပဲ သိထားကြတယ်။ ကျွန်မတို့ဘက်ကလည်း မူမပျက်ရဲ၊ လူသိမခံရဲကြဘူး။ အခန်းတစ်ခန်းစီ ဖြစ်ပေမဲ့ အမိုးတစ်ခုတည်းအောက်မှာ ခွန်မောင့်အဖေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ကလည်း ကြီးမားတဲ့ အတားအဆီးကြီးတစ်ခု ဖြစ်စေခဲ့တယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အများအမြင်မှာ ထူးခြားပြောင်းလဲသွားပေမဲ့ ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးဟာ တကယ်ပဲ ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားခဲ့ကြပါပြီ။ တိုးညှံ့ညင်သာစွာ ပြောဆိုကြရင်း၊ ငြိတွယ်စွာ မျက်လုံးချင်း ဆုံကြရင်းပေါ့။

ပျော်မောတယ်ဆိုတဲ့ စကားလေးတစ်လုံးကို ကျွန်မတို့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် သုံးတတ်လာမိကြပါပြီ။ သူ့ကို ချစ်ရခြင်းအပေါ် ရင်ခုန်စွာ ပျော်ရွှင်ခြင်းနဲ့ စိုးရိမ်သောကတွေကြောင့် မောပန်းနေခြင်း ဆတူပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်းဖြစ်တည်နေတဲ့ ကိုယ့်ရင် ဟင်းလင်းပြင်ကို ကိုယ်တိုင် ရှင်းရှင်းကြီး ပြန်မြင်နေရလို့ပါ။

စက္ကန့်တွေ ခုန်နေတယ်၊ မိနစ်တွေ လှုပ်နေတယ်။

နေ့ရက်တွေ နောက်ကို တစ်လှမ်းချင်း ဆုတ်နေတယ်။ ဒီလိုနဲ့
နှစ်ဦးတည်းသာ သိတဲ့ ချစ်သူသက်တမ်း နှစ်လ။ နွေကျောင်းပိတ်ရက်
လေးလ ကုန်လွန်ခဲ့ပြန်ပြီ။ အဲဒီအခါမှာတော့ ...။

အောင်စာရင်းဟာ ကျွန်မတို့နှစ်ဦးကို အလွမ်းဇာတ်ထဲ ဇွတ်အတင်း
ဆွဲခေါ်ပြီး ကပြစေပါတော့တယ်။

ရိုးရိုးလေးမှ တကယ့်ကို ရိုးရိုးလေး ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာပါ။

မျှော်လင့်ထားတဲ့အတိုင်း ကျွန်မ ကျတယ်။ သူ အောင်တယ်။

ကျွန်မ အလုပ်ခွင် ဝင်ရမယ်။ သူ တက္ကသိုလ် ဆက်တက်ရမယ်ပေါ့။
ဒါပါပဲ။

ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့သမျှ အားလုံးဟာလည်း ဒါလောက်ပါပဲ။

၁၂။

ပိုလွန်းတယ်လို့ ရယ်ပွဲဖွဲ့ခဲ့ဖူးတဲ့ ကိန္နရီချောင်းခြားဇာတ်ကို ခုတော့ ကျွန်မ တကယ့်ကို စာနာတတ်ပါပြီ။ အခြေအနေနဲ့ အချိန်ကာလဆိုတဲ့ ကမ်းတစ်ဖက်စီမှာ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် တကယ့်ကို နေကြရတော့မှာ။ ရင်ကို ထွန်းထွန်းလူး ပူလောင်စေခဲ့တဲ့ သောကညပေါင်းများစွာမှာ သူ့ဇာတ်ပုံလေးတောင်မှ ကျွန်မကို သက်သာရာ ရှာမပေးနိုင်ခဲ့ပါဘူး။

သန်ဘက်ခါ မနက်။

ခုချိန်က စပြီး နောက်ထပ် လေးဆယ့်ရှစ်နာရီ အကြာမှာ သူရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကို သွားရတော့မယ်။

ချစ်ကြင်စဦး။

ချစ်ဆိပ်ရည်နဲ့ မွန်ထူ လူးလိမ့်နေရတဲ့ အချိန်မျိုးမှာမှ တကယ့်ကို ခွဲခွာကြရတော့မယ်။ ခဏဆိုပေမဲ့ ကျောင်းပိတ်လို့ သူ အိမ်မပြန်ခင်စပ်ကြား ကာလဟာ ကျွန်မအတွက်တော့ ရှည်လျားလွန်းလှပါတယ်ရှင်။ စိတ်မချမှုနဲ့ စိုးရိမ်သောကတွေဟာ သဲချောင်းလေးကို တောင်ကျချောင်းရေ ဖုံးသလိုမျိုး။ ကျွန်မ နှလုံးအိမ်နဲ့ ဦးနှောက်တစ်ခုလုံးကို အရှိန်အဟုန်

နဲ့ စိတ်တိုင်းကျ ဖုံးလွှမ်း ဝါးမျိုနေတော့တယ်။

ကျွန်မ သူ့ကို သိပ်တွေ့ချင်တယ်။ အကြာကြီး ခွဲမနေရခင်မှာ ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ မှီနဲ့ပြီး သူ့မျက်နှာကို တစ်ဝကြီး ကြည့်နေချင်တယ်။ တကယ်တော့ ချစ်သူဖြစ်ပြီလို့ သိလိုက်ကြတဲ့နေ့က ကျွန်မလက်ကလေးကို သူ ထိတွေ့အုပ်မိုး ဆုပ်ကိုင်ထားတာက လွဲလို့ ဘယ်တုန်းကမှ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်တည်း ဆုံတွေ့ဖို့ မကြိုးစားခဲ့ကြဘူး။ ချစ်သူတို့သဘာဝ ကယုကယင် နေထိုင်ခွင့် မရခဲ့ကြ၊ မယူခဲ့ကြဘူး။ အံ့ဩစရာကောင်းတာက သူ့ဘက်ကလည်း ဘယ်တုန်းကမှ တောင်းဆိုအခွင့်အရေးမယူခဲ့ဖူးဘူး။ နှစ်ယောက်တည်း ချိန်းချက်တွေ့ဖို့ မတောင်းဆိုခဲ့ဖူးတာပါပဲ။

ရက်ရှည် မခွဲကြရခင် နောက်ဆုံးအချိန် တွေ့ဆုံခွင့်၊ စကား တစ်ဝကြီး ပြောခွင့်အတွက် ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပဲ ပြင်ဆင် စီစဉ်လိုက်ပါတယ်။ မနက်ဖြန် ဥပုသ်နေ့။

မေမေရော၊ အဖေနဲ့ မောင်လေးပါ အင်းထဲက ဘုန်းကြီးကျောင်း သွားကြမယ်။ ကိုဇော်လတ်က လိုက်ပို့ရမယ်။ ကိုဇော်လတ်ဆိုတာ ဒီမြို့မှာ အငယ်တန်း အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း ကျွန်မတို့အိမ်မှာပဲ နေနေတဲ့ အဖေ့ရဲ့တူအရင်းပါ။ ကျွန်မနဲ့ ဘယ်လိုမှ သွေးမတော် သားမစပ်တဲ့ မောင်နှမလို့ပဲ ဆိုပါစို့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူငါးယောက်တည်းနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ အိမ်မှာ မနက်ဖြန် ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း ရှိနေမယ်။ အိမ်စောင့်ဖို့ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ပေါ့။

တစ်ရက်တည်း ...။

တကယ့်ကို တစ်ရက်တည်းပါ ကံကြမ္မာရယ်။

ခွဲခွာကြရဦးမယ့် ချစ်သူနှစ်ယောက်အတွက် တစ်ရက်တည်းပါ။ 'ခွင့်ပေးပါ ကံကြမ္မာ'

ကျွန်မ တီးတိုးရေရွတ် ဆုတောင်းမိရင်းနဲ့ မိုးစင်စင်လင်းခဲ့ပြီ။

မနက်ခင်း နေခြည်နုနုလေးတွေ ခြေထဲ ခုန်ချမလာခင် အမေတို့ သွားနှင့်ကြပြီ။ အိမ်ရေးပျက်နေပေမဲ့ တက်ကြွ ထက်သန်လွန်းတဲ့ မျက်

လုံးတစ်စုံနဲ့ ခြံတံခါးဝကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေမိတယ်။

နေထွက်ခါနီးမှ နှင်းမှုန်တွေ ထုနဲ့ထည်နဲ့ ပြိုကျလာပါရော။

ကျွန်မ အသေအချာ ချိန်းဆိုထားပေမဲ့ အရှက်အကြောက် ကြီးတဲ့ သူ လာမှ လာရဲ့ပါ့မလားဆိုတဲ့ စိုးရိမ်သောကတွေဟာ အာဖရိက ဗုံသံ ရိုင်းရိုင်းတွေလို ကျွန်မရင်ကို တုန်ခါ မြည်ဟည်းနေစေတော့တယ်။

မနက် ရှစ်နာရီ။

ငေးမျှော် စောင့်ကြည့်ရလွန်းလို့ ကျွန်မ မျက်လုံးတွေ ကျိန်းစပ် ဖန်ခါးနေချိန်မှ ခြံဝင်းတံခါးဝမှာ လူရိပ် တွေ့လိုက်ရတယ်။

ခြေထောက်တွေက ကျွန်မကို သယ်ဆောင်သွားတာလား။ ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ်ကပဲ ခြေထောက်တွေကို တရွတ်ဆွဲ ခေါ်ယူသွားတာလား။ ဘာကိုမှ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မသိလိုက်ရသေးမိမှာပဲ လူကိုယ်တိုင်က ခွန်မောင်ရှိရာ ခြံတံခါးဝကို ရောက်နှင့်နေပြီဆိုတာသာ နားလည် သိရှိ လိုက်ပါတော့တယ်။

ရှက်ရွံ့ စိုးရိမ်မှုနဲ့ ရုပ်တုတစ်ခုလို တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်နေတဲ့ ခွန်မောင်ကို ကျွန်မ လက်ဆွဲခေါ်ယူလိုက်မိတယ်။ တွယ်ဆက်ထားတဲ့ ကျွန်မတို့ လက်နှစ်ဖက်ဟာ ရေခဲတုံးနှစ်တုံးကို ထိကပ်ထားသလိုမျိုး အေးစက်မာတောင့်လို့ပေါ့။

အသက်ပြင်းပြင်း ရှူထုတ်လိုက်တိုင်း ... စကားပြောမယ် ကြံပြီး ပါးစပ်ဟလိုက်တိုင်း ... ထွက်ကျလာတဲ့ ကိုယ်တွင်း ထွက်သက်လေဟာ အပြင် ဆောင်းလေအေးနဲ့ ထိလို့ အငွေ့ဖြူဖြူတွေ ဖြစ်သွားတာဟာ သာမန်ထက် ပိုများနေတယ်။ ရင်တွင်း အပူတွေရဲ့ သင်္ကေတလားလို့ တောင် တွေးထင်မိပါရဲ့။

ကျွန်မတို့ရဲ့ အိမ်အိုကြီးဟာလည်း ဆောင်းနှင်းထဲမှာ ခါတိုင်း ထက်ကို ပိုပြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသလိုပဲ။ ကြားရနေကျ ငှက်ကလေး တွေရဲ့ တကျီကျီ မြည်သံတောင် မကြားတော့ဘူး ထင်တယ်။ ချစ်သူ နှစ်ဦးရဲ့ သောကကို စာနာ နားလည်စွာ ငြိမ်ဆိတ် အသိအမှတ်ပြုနေကြ ခြင်းလား။

ဝေခွဲဖို့ ခက်လှပါတယ်။

ကျွန်မလက် အေးစက်စက်တွေနဲ့ စာကြည့်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက် မိတယ်။

ခါတိုင်းလိုပါပဲ၊ ကျွဲခနဲ အသံရှည်တစ်ချက် ညည်းတွားရင်း အခန်း တံခါး ဖွင့်သွားခဲ့ပါပြီ။

အိမ်အိုကြီးရဲ့ အခန်းခန်း အဆောင်ဆောင်တွေထဲက ဒီအခန်းလေး ဟာတော့ ကျွန်မရဲ့ နှလုံးအိမ်အခန်းလို့တောင် ပြောနိုင်ပါတယ်။ တစ် ချပ်တည်းသော ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်ရင် ခြံဝင်းထဲက သစ်ပင်အုပ် အုပ်ရယ်၊ နှင်းမှုန်နဲ့ နေခြည် လုံးထွေး ရောနယ်ထားတဲ့ မြင်ကွင်းဝါးဝါး ထဲမှာ ဟိုပင်ဒီပင် ခုန်ကူးပြေးလွှားရင်း အစာရှာလိုက်၊ အော်မြည်လိုက် လုပ်နေကြတဲ့ ရှဉ့်ငပေါလေးတွေရယ်၊ ငှက်ကလေးတွေရယ်ကို တွေ့ရ ပါလိမ့်မယ်။ သဘာဝတရားရယ်၊ ကျွန်မရယ် နှစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိနေ ချင်တယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်မအနေနဲ့ တစ်ခုပဲ လုပ်စရာရှိပါတယ်။ အဖွင့် အပိတ် လုပ်တိုင်း ကျွဲခနဲ မြည်ညည်း နှုတ်ဆက်တတ်တဲ့ အခန်းတံခါးမ ကြီးကို ပိတ်ပစ်လိုက်ဖို့ပါပဲ။

အဲဒီအခါမှာ အဘိုးရှိစဉ်က စာကြည့်ခန်းအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့တဲ့ အခန်းဟာ ကမ္ဘာလောကကြီးနဲ့ ကျွန်မကို အဆက်ဖြတ်ပေးထားပါလိမ့် မယ်။ ဒီလိုနည်းနဲ့ သူဟာ ကျွန်မရဲ့ နှလုံးအိမ်အခန်း ဖြစ်လာခဲ့ပါတော့ တယ်။ ပြတင်းပေါက်လေးကတော့ သန့်ရှင်းတဲ့လေ၊ လှပတဲ့ သဘာဝ တရားနဲ့ ကျွန်မကို ချက်ကြိုးဆက်ပေးထားပါလိမ့်မယ်။ ဘယ်လောက် များ ကျေနပ်၊ နေပျော်ဖို့ကောင်းတဲ့ အခိုက်အတန့်လေးပါလဲ။

မိသားစုတွင်း မပြေလည်မှု၊ စိတ်ညစ်ညူးမှု၊ မိန်ကလေးဖြစ်ပြီး ဘာမှအသုံးမကျဘူးဆိုတဲ့ ဆူပူကြိမ်းမောင်းခံရမှုတွေဆီက လွတ်မြောက် လိုမှု၊ ခွန်မောင့်ကို လွမ်းတဲ့အခါ (ချစ်သူ မဖြစ်ကြသေးခင်တုန်းကတော့) ရင်ထဲက ဝေဒနာကို တစ်ယောက်တည်း စိတ်ကြိုက် ကြံဖြန့် အန်ထုတ် အလွမ်းဖြေလိုမှု၊ ယုတ်စွအဆုံး ကျွန်မတို့နှစ်ဦးကို ချစ်သူတွေ ဖြစ်စေခဲ့ တဲ့ သက်သေခံစာအုပ်အပေါ်မှာ ခွန်မောင်ဆိုတဲ့ နာမည်တွေကို စိတ်ရှိ လက်ရှိ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရေးလိုမှုတွေအတွက် ဒီအခန်းကို အသုံးချ ခဲ့ရတယ်။ အခန်းရဲ့ အေးစက်ငြိမ်သက်မှုတွေကိုက ကျွန်မရဲ့ အသက်

ရှုသံ၊ ကျွန်မရဲ့ နှလုံးခုန်သံတွေ ဖြစ်နေခဲ့ပါပြီ။

ခုတော့ ...။

အဲဒီအခန်းထဲမှာ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်တည်း။

ကျန်းမာဖျတ်လတ်မှုနဲ့ အမြဲ ပန်းသွေးရောင်ထနေတဲ့ ချစ်သူ့ မျက်နှာဟာ ဒီအခန်းထဲမှာ သွေးဆုတ်ဖျော့တော့နေတာ တွေ့ရတယ်။ စိုးရိမ်ခြင်း၊ ရှက်ရွံ့ခြင်းတွေကြောင့် ဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့။ သူ့စိတ် သက်သာလို သက်သာငြား ပြတင်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်တဲ့အခါ ဆောင်းမနက်မှာ ချွေးစို့နေတဲ့ မျက်နှာနှစ်ခုကို ခြံထဲက လေအေးတွေက ပြေးဝင်လာပြီး မျက်နှာသစ်ပေးကြတယ်။ ခါတိုင်း တစ်ယောက်တည်း တွေးနေကျ အခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက် တွေ့လိုက်လို့လား မသိ၊ ရှဉ့်ကလေးတွေ၊ ငှက်ကလေးတွေ အဝေးကို ပြေးသွားကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ အခန်းဟာ သည်းမခံနိုင်လောက်အောင်ကို သိပ်သိပ်သည်းသည်း တိတ်ဆိတ်နေတော့တယ်။

ဘယ်လောက်တောင် ကြာခဲ့ပြီလဲ ...။

မျက်ဝန်းတစ်ခုနဲ့ တစ်ခု ဆုံတွေ့နေခဲ့ကြတာ။

ဘယ်လောက်တောင် ကြာခဲ့ပြီလဲ ...။

တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက် မြဲမြဲဆုပ်ကိုင်ထားခဲ့ကြတာ။

ဘယ်လောက်တောင် ကြာခဲ့ပြီလဲ ...။

ဘာစကားမှ မဆိုမိခဲ့ကြတာ။

ငြိမ်သက်ခြင်းဟာ ကျွန်မ ရင်ထဲကို မုန်တိုင်းပြင်းပြင်း တစ်ခုလို စိတ်တိုင်းကျ လှည့်ပတ် မွေနှောက်ပြီးမှ ဖောက်ခွဲ ဖွင့်အန်ချလိုက်တော့တယ်။

‘ခွန်မောင် ... နင့် ငါ့ကို ဘာမှ မပြောတော့ဘူးလား။ ဒီအတိုင်းပဲ ကြည့်နေတော့မှာလား’

အတော်ကြာအောင် ဆက်ငြိမ်သက်နေပြီးမှ ... လေးကန်ပေမဲ့ တိကျ အားရှိလှတဲ့ အသံတစ်သံ သူ့ဆီက ထွက်အန်ကျလာတယ်။

‘နန်း ... နင့်ကို ငါ သိပ်ချစ်တယ်။ ငါ့ကိုယ်ငါ မယုံနိုင်လောက်အောင် နင့်ကို သိပ်ချစ်နေမိတယ်’

ကမ္ဘာပေါ်မှာ ထွက်ပေါ်ခဲ့ဖူးသမျှ အသံတွေထဲမှာ ဒီစကားသံ လောက် ချိုမြိန် ရင်ခုန်စရာကောင်းတာ ရှိပါဦးမလား။ လွင့်မျောလာ တဲ့ ပီတိစိတ်နဲ့ ပျော်ရွှင်လွန်းလို့ သူ့ရင်ခွင်ထဲ မှိနဲ့ ပျော့ခွေပစ်လိုက်ချင် တယ်။ မိန်းမဆိုတဲ့ အသိတရားက တစ်ကိုယ်လုံးကို ဆွဲဆန့် တပ်လှန့် လိုက်တော့ သူ့လက်ဖဝါးကြီးကြီးတွေကိုသာ အားရှိပါးရှိ ဖျစ်ညှစ် ဆုပ် ကိုင်နေမိတော့တယ်။

‘နန်း ... ငါ ပြန်မယ်။ ကျောင်းရောက်မှ စာရေးလိုက်မယ်။ ကျောင်း ပိတ်ရက် ပြန်လာမှ လူချင်း တွေ့ကြတာပေါ့။ နန်းရေ ... နင်ဟာ ငါ့ အချစ်ဦး။ ဒါကြောင့် ငါ့အိမ်ထောင်ဖက်ဟာ နင်ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ တို့ အတူ နေဖို့ စောင့်ရလှ နောက်ထပ် လေးငါးနှစ်ပေါ့။ နင့်ကျန်းမာရေးကို ဂရု စိုက်နော်။ နင်ဟာ ငါ့တစ်သက်တာအတွက် တစ်ပွင့်တည်းသော ပန်း ကလေးပဲ နန်းရေ ...’

‘သေချာအောင် ထပ်ပြောမယ်။ နင့်ကိုပဲ ငါ လက်ထပ်မယ်။ ဒါဟာ နင့်ဘက်က သစ္စာမပျက်သရွေ့ ခွန်မောင်ဆိုတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဘက်က ဘယ်တော့မှ မပျက်မယ့်၊ အမြဲတည်နေမယ့် ကတိစကားလို့ နင် နားလည်ပေးထားပါ’

အဆက်အစပ်မဲ့ အဆီအငေါ့မတည့်စွာ ပြောချင်ရာ ပြောသွားပြီး တဲ့အခါ ခွန်မောင်ဟာ သူ့ရဲ့ ခြေတံရှည်ရှည်ကို ကျဲကျဲလှမ်းပြီး တံခါး ရှိရာ လျှောက်သွားတော့တယ်။ ကြည်နူးရင်ခုန်စွာ မျက်လုံးမှိတ်ရင်း အခန်းလယ်မှာ မတ်တတ်ရပ်ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်မ နားထဲမှာ တံခါးပိတ်သံ ကြားမှ သူ ထွက်ခွာသွားရာဆီ အပြေးလိုက်သွားမိတယ်။

ကျွန်မမျက်နှာတည့်တည့်မှာတော့ ... သူ ပိတ်ထားခဲ့တဲ့ တံခါး ကြီးသာ မာကျော အေးစက်စွာ ...။

အဲဒီတံခါးကို ဖွင့်ပြီး သူ့ကျောပြင်ကို မကြည့်ရဲတာနဲ့ တံခါးဆီ ကျောမှီပြီး ထိုင်ချနေမိတယ်။ ကျွန်မကို အနမ်းတစ်ပွင့် ခြွေမသွားပေမဲ့ ကျွန်မ အခန်းထဲမှာတော့ ချစ်သူကိုယ်ရနဲ့ သင်းပျံ့လို့။ ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ လည်း ချစ်သူအရိပ်တွေ ပြည့်လျှံလို့။

၁၃။

ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက် ...။

ကျွန်မ ကျောမှီထားတဲ့ တံခါးမကြီးကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် ခေါက်
လိုက်တဲ့ တံခါးခေါက်သံ သုံးချက်။

ခွန်မောင်ပဲ နေမှာပါ။

လောလောဆယ် ဒီအိမ်မှာ သူရယ်၊ ကျွန်မရယ် နှစ်ယောက်ပဲ ရှိ
တာ။ ဘာဖြစ်လို့ သူ ပြန်လာတာလဲ။ တိတ်ဆိတ် လုံခြုံလှတဲ့ နေရာတစ်ခု
အပေါ်မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ သွေးဆူလာတဲ့ အတွေးဆိုးတွေ
ကြောင့်လား၊ ဒါမှမဟုတ် ခွဲခွာရမယ့် ချစ်သူကို နဖူးလေး နမ်းဖို့တောင်
မှ သတိမရတဲ့ သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်ရင်း ခွဲခွာခြင်း အနမ်းလက်ဆောင်
ပေးသွားချင်လို့လား။ ကျွန်မကို ပြောစရာစကားတွေ ကျန်နေသေးလို့လား။

ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက် ...။

အတွေးအမျှင် မပြတ်ခင် တံခါးခေါက်သံတွေ ထွက်ပေါ်လာပြန်
တယ်။ ကျွန်မ လက်က တံခါးလက်ကိုင်ဘုဆီ ရောက်နေပေမဲ့ ဖွင့်ဖို့၊
မဖွင့်ဖို့ စဉ်းစားလို့ မရသေးဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဟာ ကျွန်မ သိပ်ချစ်

တဲ့ ချစ်သူဆိုတဲ့ အသိတစ်ချက် ခေါင်းထဲ လက်ခနဲ ဖြစ်သွားချိန်မှာတော့ အခန်းတံခါးဟာ ဖွင့်ပြီးသား ဖြစ်နေပါပြီ။ တကယ်လို့များ သူ နမ်းမယ် ဆိုရင်တောင် ကျွန်မ ခေါင်းကလေး မော့ပေးလိုက်ဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ။ အဲသလို နမ်းပြီး နှုတ်ဆက်သွားစေချင်တဲ့ စိတ်ကလည်း ကျွန်မ ရင်ကို လှိုင်းတံပိုးတစ်ခုလို လှုပ်ရှားရိုက်ခတ်နေတယ်။ တံခါးရွက်ဟာ ကျွန်မ လက်ထဲမှာ တဖြည်းဖြည်း ပွင့်အာလာနေတယ်။ ကျွန်မ မျက်လုံးအစုံ ကလည်း တံခါးရဲ့တစ်ဖက်ကို မက်မက်မောမော စူးစိုက်ကြည့်လို့။ တစ်နေရာ အရောက်မှာတော့ တံခါးရွက်ရဲ့ ဒေါင်လိုက်မျဉ်းနဲ့ အနားသတ် ထားတဲ့ ချစ်သူရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ပိုင်းတစ်စ ပေါ်ထွက်လာတယ်။

နောက် ... ပျော့ခွေခွေ ဆံပင်နက်နက်တွေနဲ့ ချစ်သူရဲ့မျက်နှာ တစ်ခြမ်း။

ကျွန်မဟာ လောဘတကြီးပဲ တံခါးရွက်ကို အကုန်ဖွင့်လိုက်ပြီး ခွန်မောင်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်တယ်။

‘ခွန်မောင် ... ဘာကျန်ရစ်ခဲ့လို့လဲ’

ရင်ထဲမှာတော့ အနမ်းလက်ဆောင်လို့ ပြန်ဖြေစေချင်လိုက်တာ။

သူ တကယ်ကို အဲသလို ဖြေလိုက်ပြန်ရင်ရော ... ကျွန်မ ကြားရဲ မှာလား။

ဒါပေမဲ့ တကယ် ကြားလိုက်ရတာက ...

‘ဘာမှ မကျန်ခဲ့ဘူး ... နင့်အိမ်ကြီးထဲက ငါ ပြန်မထွက်တတ် တော့လို့။ ဘယ်တံခါးကို ဖွင့်ဖွင့် အပြင်ဘက်မရောက်ဘဲ အခန်းတွေထဲ ကိုပဲ ပြန်ပြန်ရောက်နေတယ်။ ငါ့ကို လမ်းပြပါဦး’

ကျွန်မ သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက် ချလိုက်မိသလား။

မသေချာ။

ထွက်ပေါက်ရှိရာ ညွှန်ပြလို့ သူ့ကျောပြင်ကိုသာ ငေးကြည့်နေမိ ပါတော့တယ်။

နှင်းမှုန်မှုန်တွေကြားမှာ ရှည်မတ်မတ် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ တဖြည်း ဖြည်း မှုန်ရိပိုးဝါး ...။

၁၄။

ခွန်မောင် ကျွန်မတို့မြို့ကလေးကို ခွဲခွာသွားချိန်က စပြီး အိမ်မှု ကိစ္စ လုပ်ချိန်နဲ့ ရုံးသွားချိန်ကလွဲရင် ကျွန်မရဲ့အချိန် အားလုံးလိုလိုကို အဘိုးရဲ့ စာကြည့်ခန်းထဲမှာပဲ ကုန်လွန်သွားစေခဲ့တယ်။ တချို့ညတွေ မှာ အိပ်ခန်းရှိရာကိုတောင် ပြန်တက်မအိပ်တော့ဘဲ ကျွန်းသား ပက်လက် ကုလားထိုင်အိုကြီးပေါ်မှာ ညတွေ ကုန်ဆုံးခဲ့တယ်။ နေ့သစ်တွေ သန့်စင် ခဲ့တယ်။

တသီးတသန့်နေပြီး သိမ့်သိမ့်လေး လွမ်းနေရတာကိုက အရသာ တစ်မျိုး။ စွဲလမ်း တမ်းမက်စေတဲ့ အလေ့အကျင့်တစ်မျိုး ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

ဒီအခန်းမှာ တဏှာပေမနဲ့ ပေလူးညစ်ထေးမနေဘဲ သန့်ရှင်း လတ် ဆတ်တဲ့ အချစ်ပန်းတစ်ပွင့် အမှန်တကယ် ပွင့်ဖူးခဲ့ပြီးပြီပဲ။ အခန်းလေး ရဲ့ နေရာအနံ့မှာ သစ္စာမပျက်ယွင်းသရွေ့ ကာလပတ်လုံး အဲဒီပန်းရနံ့ မွှေးပျံ့နေလိမ့်မယ်။ ဒီပန်းရနံ့ကို ရှုရှိုက်မိသူတိုင်းဟာလည်း ချစ်ခြင်းရဲ့ အစွမ်းသတ္တိကြောင့် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နေလိမ့်မယ်လို့ ယုံနေမိတယ်။ ဒီ ယုံကြည်မှုလေးကြောင့်ပဲ ကျွန်မရဲ့ စာဖတ်ခန်းဟာ ခါတိုင်းထက် လန်း

ဆန်းနေတာ အမှန်ပါပဲ။

ဒီအခန်းလေးဟာ ကျွန်မအတွက်တော့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှတဲ့ တစ်ထီးတစ်နန်းလည်း ဖြစ်ခဲ့။

နွေမရောက်ခင် နေ့ရက်အထိ လှပလွန်းတဲ့ အိပ်မက်တွေထဲ လိပ် ပြာတွေလည်း ဝဲလို့ပျံလို့။

လွမ်းတမ်းတခြင်းဆိုတဲ့ ဝတ်ရုံကို ချစ်သူရဲ့ ကိုယ်ငွေ့လို လွမ်းခြုံ ရင်း ပြတင်းပေါက်ကလေးရဲ့ အကူအညီယူလို့ သဘာဝတရားနဲ့ ကျွန်မ နှစ်ယောက်တည်း နေခွင့်ရချိန်လေးဟာ ကျွန်မအတွက် အသာယာဆုံး၊ စိတ်အချမ်းမြေ့ဆုံး အချိန်ပါ။

ဒါပေမဲ့ ...

၁၅။

ရုံးပိတ်ရက်မို့ ချက်ပြုတ်လျှော်ဖွပ်တဲ့ အလုပ်တွေကို စိတ်အေး
လက်အေးနဲ့ ပြီးစီးအောင် လုပ်ကိုင်ရင်း ရေချိုး သနပ်ခါးလိမ်းနေမိတယ်။

‘မမကြီးရေ ... ကျွန်တော် ဈေးဘက် ခဏသွားမလို့’

အိမ်အောက်ထပ်က မောင်လေးရဲ့ အော်ပြောလိုက်သံနဲ့အတူ
စက်ဘီးသေ့ ဖွင့်သံပါ ကြားလိုက်ရတယ်။

‘ဟဲ့ ... မောင်လေး၊ မင်း သွားရင် မမကြီးတစ်ယောက်တည်း
ကျန်နေရစ်မှာပေါ့။ အမေတို့လာမှ သွားစမ်းပါဟာ’

‘ဟာ ... မမကြီးကလည်း အမေတို့က ဟိုဘက်တစ်ခြံကျော် ခဏ
သွားလည်ကြတာ။ ခု ပြန်လာမှာပေါ့။ ဆယ့်တစ်နာရီပဲ ခွဲနေပြီ။ ကိုကြီး
ဇော်လတ်တောင် ထမင်းစား ပြန်လာတော့မှာ။ ခဏလေးပါ မမကြီးရာ
... နော်၊ ဟိုမှာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ချိန်းထားလို့ပါ’

‘ကဲဟေ့ ... ပြောမရရင်လည်း သွား။ ခြံတံခါးတော့ သေသေချာချာ
ပိတ်ခဲ့’

တကယ်တော့ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် နေ့လယ်နေ့ခင်း အိမ်

မှာ တစ်ယောက်တည်းနေနေရတဲ့ အဖြစ်မျိုးက ကျွန်မအတွက်တော့ သိပ် အထူးအဆန်း မဟုတ်တော့ပါ။

အိမ်မှုကိစ္စအားလုံး ပြီးသွားရင် စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး သွားထိုင်ပြီး စိတ်အလျဉ်ကို သွားလိုရာသွား လွှတ်ပေးထားလိုက်ရင်း အချိန်တွေ အလိုအလျောက် ကုန်သွားကြတာချည်းပါပဲ။

အခုလည်း အဘိုးရဲ့ ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ သက်သောင့်သက်သာ ထိုင်ရင်း ပြတင်းပေါက်က မြင်နေရတဲ့ တိမ်ဖြူမျှင်စ ဖရိုဖရဲနဲ့ ကောင်းကင်ပြာပြာကြီးကို ငေးမောကြည့်နေမိတယ်။ လေနှင်ရာ လွင့်နေတဲ့ တိမ်စတွေနဲ့ ခွန်မောင့်ရုပ်ပုံကို စိတ်ကူးပုံဖော်ကြည့်ရတာ ကျွန်မအတွက် ပျော်စရာအကောင်းဆုံး ကစားနည်းပါပဲ။

ဒေါက် ... ဒေါက် ...။

လှပတဲ့ စိတ်ကူးအတွေးတွေဟာ တံခါးခေါက်သံအောက်မှာ တွန့်ကြဲ ပုံပျက်သွားကြတယ်။

ဒေါက် ... ဒေါက် ...။

‘မိမ့် ... နင် အိပ်ပျော်နေလား’

ဒါ ... ကိုဇော်လတ် အသံပဲ။ ကိုယ့်အတွေးထဲ ကိုယ် ဘယ်လောက်များ နစ်မွန်းနေမိပါလိမ့်။ သူ ပြန်လာတိုင်း ကြားနေကျ ဆိုင်ကယ်သံ၊ ဟွန်းသံ ဘာမှမကြားလိုက်ရဘဲ လူကိုယ်တိုင် တံခါးရှေ့ ရောက်နေပါရောလား။

‘လာပြီ ... အစ်ကိုကြီး၊ ထမင်းစားတော့မလို့လား။ ခူးလိုက်မယ်’ အခန်းတံခါးဖွင့်ရင်း တစ်ဆက်တည်း မေးလိုက်မိတယ်။

‘အေးကွာ၊ ခဏနေ စားတာပေါ့။ ကိုယ် စာအုပ်တစ်အုပ် ရှာလိုက်ဦးမယ်’

ကျွန်မ အမေးကို ဖြေရင်း ကိုဇော်လတ် အခန်းထဲ ဝင်လာတယ်။ အခန်းတံခါးကို သူ့ကျောပြင်ကျယ်ကြီးနဲ့ မှိပ်တံလိုက်ရင်း စာအုပ်ဗီရိုဆီ လျှောက်သွားတယ်။ အစီအရိရှိနေတဲ့ စာအုပ်အတန်းလိုက်ကြီးရဲ့ အနှောင့်တစ်ခုစီကို လက်ညှိုးနဲ့ တရွေ့ရွေ့ထောက်ပြီး စာအုပ်တစ်အုပ်ကို သဲသဲမဲမဲ ရှာနေတယ်။

ဒါဟာ ဟန်ဆောင်ပြီး ရှာနေတာ ဆိုတာကိုတော့ နောက်ထပ် မိနစ်အနည်းငယ် အကြာမှ ကျွန်မ တိတိပပ သိလိုက်ရပါတော့တယ်။

‘အစ်ကိုကြီး စာအုပ်ရှာထားနှင့်လေ။ ကျွန်မ ထမင်းခူးထားလိုက်မယ်’

ပြောရင်း ထမင်းစားခန်းကို လှည့်အထွက်မှာ ...

‘မိမ့် .. နေဦး။ နင့်ကို ငါ ပြောစရာရှိတယ်’

သူ့ပါးစပ်က စကားလုံးတချို့ ကမျောသောပါး ပြုတ်ကျလာသလို သန်မာတဲ့ သူ့လက်နှစ်ဖက်ဟာ ကျွန်မရဲ့ လက်ကောက်ဝတ်တွေကို မြဲမြဲ မြဲမြဲ ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ဖြစ်နေတော့တယ်။

ဘယ်လိုမှ မမျှော်လင့်ထားတဲ့ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေအတွက် အံ့အားသင့်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးနဲ့တင် လုံလောက်မှု မရှိတော့ပါဘူး။ မိုးကြိုးပစ်ခံရပြီးစ သစ်ငုတ်တစ်ခု၊ ဒါမှမဟုတ် အပြင်းဆုံးမီးနဲ့ လုံထဲ ထည့်အထိုးခံထားရတဲ့ သတ္တုတစ်စလို့ ပူလောင်မှုတွေက ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံးကို မျိုဝါးချလိုက်ပါတော့တယ်။

‘အစ်ကိုကြီး ... ဒါ ... ဘာလုပ် ...’

သွေးမတော် သားမစပ် မောင်နှမ အမည်ခံ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်နှစ်ဦး၊ တစ်အိမ်တည်းမှာ မိသားစုလို သုံးနှစ်လောက် အတူနေလာခဲ့ပြီးမှ ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်မှာ အနိုင်ကျင့် ရည်းစားစကား အပြောခံရတာပါလားဆိုတဲ့ အသိတရားက မိုးဦးမုန်တိုင်းတစ်ခုလို ကျွန်မရင်ထဲ ဒေါသအဖြစ် ဆောင့်တွန်း ဝင်ရောက်လာချိန်မှာတော့ ကိုဇော်လတ်ရဲ့ ပါးပြင်နဲ့ ကျွန်မ လက်ဟာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တွေ့ဆုံ ရိုက်ခတ်မိပြီးကြပါပြီ။

ဖြူဖွေးတဲ့ သူ့ပါးပြင်ဟာ ကျွန်မရဲ့ ရိုက်ချက်ပြင်းပြင်းကြောင့် နီရဲနေပါတယ်။ သူ့မျက်လုံးအစုံမှာ မျက်ရည်ကြည်တွေ လဲလို့။ ဘာကြောင့်လဲ ...။ နာကျင်မှုကြောင့်လား၊ ရှက်စိတ်ကြောင့်လား၊ ရမ္မက်ကြောင့်လား။ တခြား ဘာအကြောင်းကြောင့်လဲ။

ကျွန်မ မဝေခွဲနိုင်ခဲ့ပါဘူး။

‘နင့်ကို ငါ သိပ်ချစ်တယ်။ မခွဲနိုင်ဘူး။ လက်လွတ် အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး’

နာကျင်ကြေကွဲနေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အသံဟာ အားမာန် ပါလွန်းလှတယ်။

‘ဟင့်အင်း ... မချစ်နဲ့။ ကျွန်မမှာ ချစ်သူရှိတယ်’

‘တော် ... မပြောနဲ့။ မကြားချင်ဘူး။ ငါ သိတယ်’

ကျားဟိန်းသံဟာ ကျယ်လောင် ဟိန်းထလွန်းလှတယ် ဆိုပေမဲ့ အချစ်စိတ်၊ ဒေါသစိတ်နဲ့ ပေါက်ကွဲနေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အော်ဟစ် ခြိမ်းခြောက်သံလောက်တော့ ကြောက်စရာ ကောင်းနိုင်ပါ့မလား။ နာနာကျင်ကျင်နဲ့ ကျွန်မ နားနားကပ်ပြီး တစ်ခွန်းချင်း ပြောချလိုက်တဲ့ စကားဟာ သွေးကြောတွေထဲအထိ စီးလိမ့် တိုးဝင်သွားပါတော့တယ်။

‘နင် ... ခွန်မောင့်ကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ငါ သိတယ်။ ရိပ်မိနေတယ်။ နင့်ကို ငါ ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ နင် မသိခဲ့ဘူး။ မရိပ်မိခဲ့ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ဘဝထဲမှာ နင် ရှိကိုရှိရမယ်။ နင့်ကို ဘယ်သူ ချစ်တာမှ ငါ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ နင်ကလည်း ငါ့အပြင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ရဘူး။ နင့်ကို ငါ သိပ်ချစ်တယ် မိမ့်။ ခုမှ မဟုတ်ဘူး။ ဒီအိမ်ကို ငါ ရောက်စကတည်းက’

ဘုရားရေ ... တစ်အိမ်တည်းနေ ယောက်ျားတစ်ယောက် သုံးနှစ်လုံးလုံး ကျွန်မကို ချစ်နေခဲ့တာ ကျွန်မ အရိပ်အမြွက်တောင် မသိခဲ့ပါလား။ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ကျွန်မရဲ့ ဆက်ဆံရေးဟာ ဒီအထိကို ကင်းပြတ်စေခဲ့ပြီလား။ ကျွန်မရဲ့ အာရုံခံစားမှုတွေ၊ အသိစိတ်တွေ ဒီလောက်ကို ချို့ယွင်း ပျက်စီးခဲ့ပြီလား။ လူတိုင်းလူတိုင်း အလွယ်တကူ သင်ကြား တတ်မြောက်ထားကြတဲ့ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲနဲ့ စကားသံတွေကတစ်ဆင့် အတွင်းစိတ်ကို ဘာသာပြန် နားလည်တဲ့ အတတ်ကို ကျွန်မ ညံ့ဖျင်းစွာ မေ့လျော့ ဆုံးရှုံးခဲ့ပြီလား။

ခွန်မောင်နဲ့ ပတ်သက်သမျှကလွဲရင် ကျွန်မ ဦးနှောက်ထဲမှာ အရာရာဟာ ကွက်လပ်ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သေချာလွန်းမက သေချာနေပါတော့တယ်။

ဒီတစ်ချက်တည်းနဲ့ ကိုဇော်လတ်အပေါ်ထားတဲ့ ကျွန်မ သဘော

ထား၊ ခွန်မောင့်အပေါ် ညွတ်ပျောင်းခဲ့တဲ့ စိတ်အင်အားကို အလွယ်တကူ ခန့်မှန်းလို့ ရတတ်ပါပြီ။

အကျဉ်းအကျပ်က ရုန်းထဖို့ သက်ပြင်းတစ်ချက် အရှိက်မှာပဲ မုန်တိုင်း ပြင်းပြင်းတစ်ခု တိုက်ခဲ့တယ်။ တိမ်တိုက်တွေရဲ့အဆုံး မရောက်ခင်မှာပဲ ကျွန်မဟာ အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုထဲ ဇောက်ထိုးမိုးမျှော် လိမ့်ကျဆုံးပါးသွားပါတော့တယ်။ ပိန်းပိတ်အမှောင်ထဲမှာ ရောင်စုံပန်းတွေ မြင်ရတယ်။ ဆန္ဒမပါခြင်း၊ အလိုမတူခြင်းလောက် ခါးသက်တဲ့ အရသာ မရှိနိုင်တာ သေချာပါတယ်။ ပြန်ဆယ်ယူလို့မရနိုင်တဲ့ မျောပါ ပျောက်ဆုံးခြင်းကို ကျွန်မ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရတယ်။ ကိန်းဂဏန်းနဲ့ တွက်ချက်ဖော်ပြလို့ မရတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုဆိုတာ ရှိတယ်။ ဘယ်လိုလျော်ကြေးနဲ့မှ လဲလှယ်လို့မရနိုင်တော့တဲ့ အရာ ...။ အသစ် ပြန်လည်မွေးဖွားခွင့် မရှိတော့တဲ့ အရာ ...။
အဲဒါဟာ ဘာပါပဲ။

၁၆။

အိပ်မက်ထဲမှာလား ...။

ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ရဲ့ ညှို့ယူမှုထဲမှာ စီးဝင် မျောပါသွား
နေတာလား။

ကြောက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။

ခွန်အားကြီးလှတဲ့ မိစ္ဆာတစ်ကောင်ဟာ သူ့ရဲ့ သန်မာစွင့်ကားလှ
တဲ့ ဦးချိုနှစ်ချောင်းနဲ့ ကျွန်မကို ပင့်ကော် မြှောက်တင်လိုက်တာလား။

ဦးချိုထိပ်ဖျား လေဟာနယ်ထဲမှာ ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ နိမ့်လိုက်၊
မြင့်လိုက်၊ တုန်ခါနေလိုက်၊ ပေါ့ပါးသွားလိုက်၊ လေးလံလွန်းလိုက်။
ဘယ်အရာမှ အလိုက်သင့်ဖြစ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မ အလိုကျ
မဟုတ်ခဲ့ရပါဘူး။

ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ထွက်ပေါ်နေတာ နှလုံးခုန်သံမှ ဟုတ်ရဲ့
လား။

အမြောက်တွေ အဆက်မပြတ် ပစ်ဖောက်နေသံနဲ့ တူလိုက်တာ။
လည်ချောင်းထဲက လေတွေ ဒလဟော သွန်ထွက်နေတယ်။ ရေ

ကာတာတစ်ခု ကျိုးပေါက်သွားသလိုပဲ။ ပူလောင်လွန်းတဲ့ လည်ချောင်းက ရေအေးအေးတစ်ခွက်ကို အငမ်းမရ တောင်းဆိုနေတယ်။

ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံးဆီက စိမ့်ယိုစီးထွက်နေတာ ချွေးတွေလား၊ ဆားငန်ရေတွေများလား ...။

ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့ ဒဏ်ရာအထပ်ထပ်ဆီက နွေးထွေးစေးပျစ်တဲ့ သွေး နီနီရဲရဲတွေဟာ အဆက်မပြတ် တသွင်သွင် စီးကျလို့။ မြက်ခင်းပေါ် ကျ သွားတဲ့ သွေးတစ်စက်ချင်းက စံပယ်ပန်းတစ်ခင်းစီ ပွင့်စေတယ်။

လေဟာနယ်ထဲမှာ သတ္တဝါရိုင်းတစ်ကောင်ရဲ့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် အနှိပ်စက်ခံနေရတဲ့ ကျွန်မဟာ မြေပြင်ပေါ်က စံပယ်ပန်းတွေကို မျက်စိ တဆုံး မြင်တွေ့နေရတယ်။ အထူးဆန်းဆုံးက အဲဒီစံပယ်ပန်း ဖြူဖြူတွေ ဆီက ချစ်သူရဲ့ ကိုယ်သင်းရနံ့ တလှိုင်လှိုင် ရနေတာပါပဲ။

ပန်းခင်းရဲ့အဆုံး နှင်းမှုန်တွေဖုံးနေတဲ့ နေရာတစ်ခုမှာ ချစ်သူရဲ့ ညိုလဲ့ ရွန်းစိုတောက်ပတဲ့ မျက်လုံးလှလှတစ်စုံက ကျွန်မကို ငေးရီ စောင့် ကြည့်နေတယ်။ ပိရိတဲ့ နှုတ်ခမ်းကတော့ ပိတ်ထားတဲ့ တံခါးတစ်ချပ်လို သပ်သပ်ရပ်ရပ် တင်းတင်းစေ့လို့။

ရက်စက်လိုက်တာလို့ ပြောနေတာများလား။

ရာသက်ပန်အတွက် ဆိုးသည်၊ ကောင်းသည် ဘာမှ မပြောလို တော့ပါဆိုတဲ့ အမှတ်အသားလားကွယ်။ ကွယ်ရာမှာ သစ္စာဖျက်ရက်လေ ခြင်းလို့ ဝမ်းနည်းစိတ်နဲ့ အံတင်းတင်းကြိတ်နေခြင်းလား။ ဘာမှ မသေ ချာလှပါ။

ချစ်သူရဲ့လက်မှာ ရှေးဟောင်း သဲနာရီတစ်လုံး။

တယုတယနဲ့ ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ ပွေ့ပိုက်ထားလို့။

သဲနာရီ ...။

ဒါမှ အချိန်ပြ စက်ကိရိယာပဲ။

ဟောင်းလှပြီဖြစ်တဲ့ ဒီနာရီလေးဟာ ဘိုးဘိုးရဲ့ပစ္စည်းပဲ။

ဒီစာကြည့်ခန်းရဲ့ စာအုပ်ဗီရိုကြီးထဲမှာ အဘိုး ရှိစဉ်ကတည်းက ဒီနေ့အထိ ရှိနေတဲ့နာရီ။ ဘာဖြစ်လို့ သူ့လက်ထဲမှာ ရောက်နေရတာလဲ။ သူကရော ဘာလို့ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ပွေ့ပိုက်ထားရတာလဲ။

နေ့စဉ် မြင်တွေ့ဖူးနေကျ သဲနာရီလေးဆီကိုပဲ ကျွန်မ မျက်လုံး
 အစုံဟာ စူးစူးစိုက်စိုက် ကျရောက်သွားတဲ့အခါ နာရီဖန်အိမ်ထဲက ချိန်
 မှတ် သဲမှုန်တွေဟာ မကုန်ဆုံးနိုင်အောင်ကို တဖြည်းဖြည်းချင်း အဆက်
 မပြတ် ကျနေပါတော့တယ်။ ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်ကာလအထိ အဲဒီသဲမှုန်
 တွေ အဆက်မပြတ် ကျနေဦးမှာလဲ။ တကယ်တော့ အဆက်မပြတ် ကျ
 ဆင်းနေတဲ့ အဲဒီအရာတွေဟာ သဲမှုန်တွေမဟုတ်ဘဲ ပြာမှိုင်းပိတ်မှောင်
 နေတဲ့ နှင်းမှုန်တွေသာဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ အသေအချာကို သိခဲ့ပါတယ်။

၁၇။

အဲဒီနှစ်မှာ ...။

ကျွန်မ ကိုဇော်လတ်နဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့တယ်။

အဲဒီလို လက်ထပ်လိုက်တဲ့အတွက် မဆုံးနိုင်တဲ့ ကြေကွဲဖွယ် အိပ်မက်ရှည်ကြီးတစ်ခု ကျွန်မတစ်သက်လုံး မက်နေရပါတော့တယ်။

အိပ်မက် မက်မိတဲ့အခါတိုင်း ယူငင်မမိ၊ ဖမ်းဆုပ်မမိဘဲ ကျွန်မ လက်တစ်ကမ်းမှာ အမြဲ မြင်တွေ့နေရတတ်တာကတော့ နူးညံ့သံစဉ်တွေ သီဆိုနေတဲ့ ချစ်သူရဲ့ မျက်ဝန်းညိုလဲ့ တစ်စုံပါ။ ချစ်သူဟာ သူ့မျက်လုံးတွေကို သွယ်လျာသန်မာတဲ့ သူ့လက်ချောင်းတွေနဲ့ ပိတ်ကွယ်ထားလိုက်ပြီလား။ ဒီလက်ချောင်း အကွယ်အကာတွေကြားက ကျွန်မကို အမြဲ စောင့်ကြည့်နေတတ်လာလား မသေချာပေမဲ့ သူ့မျက်ဝန်းတွေကို ကျွန်မ အမြဲ မြင်တွေ့နေရတာကတော့ သေချာလွန်းလှပါတယ်။

အချစ်စိတ်နဲ့ ရူးသွပ်ခဲ့ရတဲ့ အချိန်တိုင်းမှာ ချစ်သူရဲ့မျက်ဝန်းက မဆုံးနိုင်တဲ့ အလွမ်းတေးသွားတွေကို မျက်ရည်များအဖြစ် စီးသွန်ရွာချနေတယ်လို့ပဲ ထင်မှတ်နေမိပါတော့တယ်။

ရှည်မျောမျော အချိန်တစ်ခုကို ရင်ဆိုင်ခြင်း

၁။

ထိုနှစ်၏ ဆောင်းသည် ပူပြင်းလှသော အဝါရောင်ဆောင်း ဖြစ်၏။
ဤဆောင်းမတိုင်မီ ရင်ဆိုင်ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရသော ဆောင်းတိုင်းသည်
ချမ်းစိမ့်သော အအေးဓာတ်ရှိပြီး အဖြူ သို့မဟုတ် အပြာရောင် အဆင်း
ရှိသော ဆောင်းရာသီစစ်စစ်များ ဖြစ်ကြ၏။ ယခု ရင်ဆိုင်ရသောဆောင်း
အဝါရောင် ဖြစ်နေခြင်းမှာ ရင်တွင်းသောကကြောင့် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်
နိုင်သည်ဟု မရေမရာစကား ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ရေရာသည်
မှာ သည်နှစ် ဆောင်းသည် အဝါရောင်ဖြစ်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုဆောင်းသည် ပူပြင်းဝါရော်သည့်အပြင် စိတ်ပျက်ဖွယ် ကောင်း
အောင် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လွန်းလှသည်။

နွေမှ ကြားရလေ့ရှိသော ဥသြတစ်ကောင်၏ ကယောင်ချောက်ချား
တွန်သံတစ်ခုကြောင့်သာ သက်ရှိလောက ဝန်းကျင်ဖြစ်ကြောင်း အမှတ်
ရစေတော့သည်။

အမှန်ပင် ကျွန်တော့်ဝန်းကျင်က ငြိမ်သက်ပူပြင်း ကြွပ်ရွာနေသည်
လား။ စိတ်အတွင်း ဖြစ်ပေါ်နေမှုများက ပြင်ပလောကသို့ စွန်းထင်း

သက်ရောက်နေစေသည်လား။

အမှန်ကို မသိတော့ပါ။

ကျောင်းဝင်းတစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်နေသည်။

ထိုနေ့က ကျောင်းပိတ်ထားသည်လား။

ကျောင်းဆင်းသွားပြီလား။

ကျောင်းတက်ရန် စောလွန်းနေသေး၍ လူမရှိသေးသည်လား။

သုံးထပ်ကျောင်းဆောင်၏ ကော်ရစ်ဒါတွင် ကျွန်တော် တစ်ယောက်

တည်း ရှိနေသည်။

မဟုတ်သေးပါ။

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ကျွန်တော့်လို ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေသော ဥဩငှက်တစ်ကောင် ရှိသေးသည်။

ကျွန်တော့်လက်ထဲတွင် သတင်းစာတစ်စောင် ရှိသည်။

တစ်ကြိမ် ဖတ်ပြီးရုံမျှနှင့် ထပ်ဖတ်စရာ မလိုလောက်အောင် မှတ်မိသွားသော သတင်းတစ်ပုဒ်ပါ သတင်းစာ ဖြစ်သည်။ နန်း လက်ထပ်ပြီးစီးကြောင်းသတင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ကြင်ဖော်သည် ကိုဇော်လတ် ဖြစ်သည်။

ကိုဇော်လတ်ကို ကျွန်တော် သိသည်။ နန်းနှင့် တစ်အိမ်တည်းနေသော ဆွေမျိုးသားချင်း ဖြစ်သည်။

အခု ... သူတို့ လက်ထပ်သွားကြပြီ။

ကျွန်တော့်ကို အလွန်ချစ်ကြောင်း အမျိုးမျိုး သက်သေပြ၊ ချစ်ပြခဲ့သော နန်းသည် ပျော်ပျော်ကြီး လက်ထပ်သွားခဲ့ပြီ။ သူတို့၏ ချစ်ခြင်းသည် ယနေ့မှ ပေါ်ပေါက်လာသောအချစ် မဖြစ်နိုင်။ နှစ်ရှည်လများ တစ်အိမ်တည်းနေ ချစ်သူများ၏ လက်ထပ်ပွဲဖြစ်မည်မှာ လောင်းကြေးထပ်စရာမလိုအောင် သေချာလွန်းသည်။ ချစ်သူရှိပြီး၊ ဘဝအတွက် ရည်ရွယ်သူ ကြင်ဖော်ရှိပြီး သည်မိန်းမသည် ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ကို မြူဆွယ်ခဲ့ကြောင်း သိလိုလှသည်။ သီးခြားနေသည့် ဘဝထဲသို့ မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် စည်းဖောက် ဝင်ရောက်ခဲ့ကြောင်း သိလိုလှသည်။

ကျွန်တော်သည် လော်လည်သူ၊ မြာပွေသူတစ်ဦး မဟုတ်ခဲ့ပါ။

ထို့အတူ ကျွန်တော်သည် မိန်းမတစ်ယောက်၏ ပျော်ရွှင်မှုအတွက် အလွယ်တကူ ဆော့ကစားခံစရာ အရုပ်တစ်ရုပ်လည်း မဟုတ်ခဲ့ပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် အလွယ်တကူ ဆော့ကစားခံခဲ့ရပြီ။

သူသည် ကျွန်တော့်ကို အလွယ်တကူ သိမ်းပိုက်ပြီး အလွယ်တကူ စွန့်ပစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် မိန်းမတစ်ယောက်၏ မာယာပိုက်ကွန်ထဲ အလွယ် အမိခံခဲ့ရသည့် ခပ်နဲ့နဲ့ ငတုံးငအ တစ်ကောင်သာ ဖြစ်နေခဲ့ပြီလား။ ထိုမျှ အစွမ်းစမဲ့ နဲ့ဖျင်းသော ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်မည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ဘယ်တော့မှ ထင်မထားခဲ့။ သန့်စင်သော ချစ်ခြင်းကို စော်ကား ခံရခြင်းလောက် ဒေါသဖြစ် နာကြည်းစရာကောင်းသည်မှာ ရှိတော့မည် မထင်။

ကျွန်တော်၏ဆောင်းသည် ပူလွန်းလှသည်။

ကျွန်တော့် စိတ်အလျဉ်သည် ပူလွန်းလှသည်။ ထိုအပူနှစ်ခုသည် ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ သတင်းစာဆီသို့ ကူးစက်ဝင်ရောက်သွားခဲ့သည်။ သတင်းစာတစ်စောင်လုံး လောင်ကျွမ်း ပြာကျသွားသည်အထိ လက်ထဲ မှာ ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်မှာ ကျစ်ကျစ်ပါ။

မည်းညစ်ညစ် ပြာတောင့်ကို အမှုန့်တွေဖြစ်အောင် ချေမှုပစ်ပြီး ကော်ရဒ်ဒါထက်မှ ကြံချလိုက်သည်။

ထိုပြာမှုန့်များသည် မိုးအဖြစ် ရွာကျပြီ။

အမှန်တကယ် စိမ်းမြနေသော်လည်း ကျွန်တော့်အမြင်တွင် အနီ ရောင်တောက်နေသော မြက်ခင်းပြင်ဆီသို့ ပြာမှုန့်တို့ စီးသွန်ထိုးစိုက် စီးကျသွားခဲ့သည်။

ထိုအချိန်သည် ဥဩတွန်သံမဲ့။

အဖော်မဲ့။

နှလုံးသားမဲ့။

ခံစားမှုမဲ့။

ပြာမှုန့်ပြာစတို့ စီးသွန် ခုန်ဆင်းသွားရာ မြက်ခင်းဆီသို့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် သို့မဟုတ် ကျွန်တော့် အာရုံခံစားမှုများကိုယ်တိုင် ခုန်ချလိုက်

ပါသွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်အာရုံတွင် လက်ရှိ စိတ်အခြေအနေနှင့် အချိန်
ကာလသည် ကွက်လပ်တစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပြီ။ တကယ်တော့ အမှန်တကယ် ရင်
ဆိုင်နေရသည့် အခြေအနေကို ငြင်းဆန်ကာ တိမ်းမှူး နှစ်သက်ခဲ့ရာ
အတိတ်လွင်ပြင်ဆီသို့ ထွက်ပြေးခဲ့ခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။

တိမ်းမှူး နှစ်သက်ခဲ့ဖူးရာ အရပ်တွင် အရုပ်၊ အရိပ်နှင့် အရောင်တို့
သည် ချစ်ခင်ဖွယ်အဆင်း ရှိကြ၏။

၂။

ကျွန်တော်၏ သန်မာသော ခြေထောက်အစုံအောက်မှ မြက်ခင်းသည် စိမ်းမြစိုရွှေနေ၏။ ဖွဲဖွဲမှုန်မှုန်လေး ရွာချနေသော မိုးစက်များသည် ကျွန်တော့် ချွေးစက်များဖြင့် ရောနှော စိုလူးနေသည်။ ထိုမိုးစက်မှုန်တို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော် အမောလုံနေဟန် တူသည်။

မြက်နဲ့သင်းသင်းတို့ကို ရှူရှိုက်ရင်း၊ အော်ဟစ်အားပေးသံများကို နာခံရင်း၊ တစ်ဖက် ပြိုင်ဘက် အထက-၁ လက်ရွေးစင်အသင်း၏ နောက်တန်းကို မွှေနှောက်ကျော်ဖြတ်ဖို့ အပြင်းအထန် ကြိုးစားနေမိသည်။ ထောင့်ဖြတ် တင်ပို့လိုက်သော ဘောလုံးကို သေသေသပ်သပ် ဆွဲယူ ထိန်းသိမ်းလိုက်နိုင်၏။ ထိုဘောလုံးကို မနားတမ်း သယ်ပြေးသည်။ ဘောလုံးသည် ကျွန်တော့် ခြေနှစ်ချောင်းကြားတွင် စေးကပ်စီးပိုင်စွာ လိုသလို ကပ်ငြိပါလာနေ၏။ ကျွန်တော့်ရှေ့နှင့် ဘေးဘယ်ညာမှ ကျွန်တော့်ကို ဟန့်တားကြမည့် တစ်ဖက်နောက်တန်းလူများ အမြန်ချဉ်းကပ် ပြေးဝင်လာသည်ကို ရိပ်ခနဲ လှမ်းတွေ့လိုက်သည်။ ကျွန်တော့် ပြေးအားကို တဆုံးမြှင့်တင်ရင်း ဘောလုံးကို တစ်ပါတည်းပါအောင် သယ်ယူနေ

မိသည်။ ထိုအခိုက်အတန့်လေးတွင်ပင် ရှေ့တည့်တည့်မှ လျှောထိုး ဝင်လာသော ခြေတစ်စုံကို လွတ်အောင် ခက်ခက်ခဲခဲ ခုန်ကျော်ရင်း ဘောလုံးကို ဖနောင့်ဖြင့် ချိတ်ယူလိုက်ရသည်။ အတားအဆီးတစ်ခုကို လှပသေသပ်စွာ ကျွန်တော် ဖြတ်ကျော်နိုင်ခဲ့ပြီ။ အော်ဟစ် အားပေးသံတို့ ကွင်းလုံး ညံ့လာ၏။ ဗိုလ်လုပွဲတစ်ခု၏ ထုံးစံအတိုင်း များပြားလှသော နှစ်ဖက်ပရိသတ်၏ ရင်ခုန်သံသည် ထုထည်ကြီးမားသော အသံလှိုင်းတစ်ခုကို ဖြတ်ပေါ်စေခဲ့သည်။ ထိုအသံလှိုင်းကြီးကပင် ကြီးမားသော အားတစ်ခုဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ရှေ့သို့ တွန်းလွှတ်နေ၏။ တစ်ဖက် ဂိုးဧရိယာထဲ အရောက်၊ ဂိုးသမားနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်အတွေ့မှာပင် ပြင်းထန်တိကျသော ကန်ချက်တစ်ခု ဖန်တီးရန် ညာခြေကို မြှောက်လိုက်၏။ ထိုအချိန်မှာပင် မြေပေါ်တွင် ထောက်လျက်သား ရှိနေသေးသော ကျွန်တော့် ဘယ်ခြေပေါ်သို့ တစ်ဖက်နောက်တန်းလူ၏ ခြေထောက်က ပြင်းထန် ချိန်သားကိုက်စွာ ကျရောက်လာခဲ့သည်။ ဒိုင်လူကြီး၏ ဝီစီမှုတ်သံနှင့်အတူ ကျွန်တော်သည် နာကျင်စွာ မြက်ခင်းပေါ်တွင် အလူးလူး အလိမ့်လိမ့် အလဲလဲ အပြုပြု။

ကြက်ခြေနီတပ်ဖွဲ့၏ ထမ်းစင်ပေါ် လိုက်ပါနေရသည့် တစ်ခဏတွင် ပွဲပြီးခါနီးမှ ရလိုက်သော ပင်နယ်တီတစ်လုံးကြောင့် တစ်ကွင်းလုံးကို အော်သံဟစ်သံတို့ ခေတ္တ ဖုံးလွှမ်းသွားခဲ့သည်။

မိုးမှုန်များ၊ မြေကြီးများဖြင့် ပေကျဲနေသော ကျွန်တော့်မျက်နှာတွင် ရင်ခုန်မှုတို့လည်း အဖတ်လိုက် ကပ်ငြိနေနိုင်သေးသည်။

ထိုပင်နယ်တီသည် အနိုင်အရှုံးကို ဆုံးဖြတ်မည်။

ကျွန်တော့်လူများ အနိုင်ဆုဖလားကို ထိုဂိုးဖြင့် ရယူပေးနိုင်ပါမည်လား၊ စိုးရိမ်စိတ်များကြောင့် ကျွန်တော့်နှလုံးသည် တိုင်တွင် လွင့်ထူထားသော အားကစားအလံတစ်လက်လို တဖျပ်ဖျပ် ခါနေသေးသည်။

စုတ်ပြီသွားသော အဖြူရောင်ခြေအိတ်သည် အနီရောင် ဖြစ်နေ၏။ ထိုခြေအိတ်ကို ဖယ်လိုက်သောအခါ တစ်ထွာနီးပါး စုတ်ပြီသွားသော အရေပြားမှ သွေးတို့ စီးယိုကျနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပေးရန် အရက်ပျံဖြင့် သန့်စင်သောအခါ စပ်လွန်း၍ အားခနဲ တစ်ချက်

အော်မိသည်။ အော်သံမဆုံးမီ ချက်ချင်းပင် ထိုနေရာ၌ အေးမြသည့် ခံစားမှုတစ်ခု ရလိုက်၏။ ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်သောအခါ မိုးစက်မှုန် တို့ သီးပေနေသော ဆံနွယ်ရှည်ရှည်များကို တွေ့ရသည်။ ဆေးထည့်ပေး သည့် သူနာပြုရဲဘော်မလေးက အနာသက်သာအောင် လေဖြင့် မှုတ်ပေး နေခြင်း ဖြစ်သည်။ အတော် အားနာသွားသည်။ ကျေးဇူးလည်း အလွန် တင်သွားသည်။ သူ ဘယ်သူမှန်း ကျွန်တော် မသိပါ။

ခဏအကြာတွင် 'စပ်နေသေးလား'ဟု လှည့်မေးလိုက်မှ သူ့မျက် နှာကို ကျွန်တော် မြင်ရသည်။

သူသည် ကျွန်တော်တို့အတန်းထဲက 'နန်းမြမှု'။

ဘာမျှ ပြန်ဖြေချိန် မရမီမှာပင် 'ဂိုး'ဟူသော ကွင်းလုံးဟိန်းသည် အသံကြီးက ကျွန်တော်တို့၏ အမေးအဖြေအားလုံး ပြီးပြည့်စုံစေခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

၃။

အမှန်တော့ ကျွန်တော်သည် ဆယ်တန်းရောက်သည်အထိ မိန်းမများကို စိတ်ဝင်စားရန် မေ့လျော့နေသူတစ်ဦး ဖြစ်နိုင်သလို ကျွန်တော့် နှလုံးသားကို ညွတ်နှူးအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်သည့် မိန်းမတစ်ဦးနှင့် မတွေ့ဆုံခဲ့ဖူးသေးသူ တစ်ဦးလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ဘောလုံးပွဲပြီးသည့် ထိုညက အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့ပါ။

ခြေသလုံးဒဏ်ရာက တစ်ဆစ်ဆစ် နာနေသလို ထွေပြားသော အာရုံကလည်း တဖျပ်ဖျပ် ခါနေပါသည်။ ထိုမိန်းမသည် ကျွန်တော်တို့ အတန်းထဲမှ ပညာရေးအရရော ရုပ်ရည်အရပါ သာမန်မျှသာရှိသူ ဖြစ်သည်။ စွဲလမ်းလောက်ဖွယ် အလှပိုင်ရှင်တစ်ဦး မဟုတ်ကြောင်းကိုတော့ တွေ့ဖူးသူတိုင်း ဝန်ခံကြမည် ဖြစ်ပါသည်။ ထူးခြားချက်ဟု ပြောမည်ဆိုပါက ထူထဲသန်စွမ်းသည့် မျက်ခုံးများနှင့် ရှည်လျား ညွတ်ပျောင်းလှသည့် ဆံပင်ရှည်ရှည်များကိုသာ ပြောရမည် ဖြစ်သည်။

အိပ်ဆေးသောက် အိပ်သော်လည်း နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မပျော်ဘဲ အိပ်နိုးတစ်ဝက် အခြေအနေဖြင့်သာ ည၏ အချိန်အားလုံး ကျော်လွန်ခဲ့

ရသည်။ ထိုညတာရှည် တစ်ခုလုံး၌ မိုးသက်လေတွင် တလွန်လွန် လှုပ် ခါနေသော ဆံနွယ်မျှင်များကိုသာ ကျွန်တော် မြင်နေရပါသည်။

ညနေခင်း နေရောင်အောက်တွင် ရွာသောမိုးဖြစ်၍ သူ့ဆံနွယ်စ တွင် ကပ်ငြိနေသော မိုးမှုန်မိုးစက်များသည် စိန်ပွင့်ပေါင်း ထောင်သောင်း အဖြစ် လင်းလက်နေသည်။ မျက်တောင်ဖျားတွင် တင်ကျန်နေသော မိုး စက်များသည် သူ့မျက်လုံးနှင့်အပြိုင် တောက်ပနေသည်။

‘ဂိုး’ဟု အော်လိုက်ကြသော ကျယ်လောင် တုန်ဟည်းသံကြီးထဲတွင် ‘စပ်နေသလား’ဟူသော အသံသေးသေးလေးတစ်ခုက ထင်းထင်းပေါ်နေ သည်။ ထိုအဖြစ်ကို စွဲလမ်းမှုဟု အမည်တပ်မည်ဆိုပါက ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်ပါ။ ထူးခြားသော ဖြစ်စဉ်တစ်ခုကို ပြန်လည် တွေးတောနေ မိခြင်းဟု ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သတ်မှတ်လိုက်ပါသည်။

မနက်ဖြန်မနက် ကျွန်တော် ကျောင်းတက်နိုင်ပါမည်လား။

စိတ်က ကျောင်းတက်ချင်နေပါသည်။

ခြေထောက် ထောက်နိုင်လျှင် ကျောင်းတက်မည်ဟု စိတ်တစ်ခု က ဆုံးဖြတ်သောအခါ နောက်စိတ်တစ်ခုက ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ် ပြီး ဒီဒဏ်ရာလောက်နဲ့များ ခြေထောက် မထောက်နိုင်ဘူးဆို သွားသေ လိုက်ဟု ဆိုပါသည်။

မျက်လုံးကို ပိတ်ထား၍မရသော နားက လမ်းပေါ်မှ ဈေးသွား ဈေးလာတို့ သွားလာစပြုသံကို ကြားရသည်။ မိုးလင်းတော့မည် ထင် ပါသည်။

ဤအချိန်တွင် ထိုမိန်းမ အိပ်ရာမှ ထပါပြီလား။

မေမေ့လိုပင် အလင်းရောင်မလာမီ ဘုရားရှိခိုးတတ်၊ ဘုရားပန်း လဲတတ်ပါသလား။ မေမေက ဘုရား တရား ကြည်ညိုတဲ့ မိန်းမျိုး ရှာယူ သားရေ ... ဟု မကြာခဏ ပြောတတ်သည်ကို ကြားယောင်လာသည်။ ဘာဆိုလို့ ဒီအကြောင်း ခေါင်းထဲ ရောက်လာရတာလဲဟု စဉ်းစား မိသောအခါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ရှက်သွားရင်း အိပ်ရာမှ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်မိသည်။

မနက်ခင်းတွင် ကျွန်တော့်ခြေထောက်များ အတော်နာနေပါသည်။

သို့သော် ထိုနေ့မနက် ကျွန်တော် ကျောင်းတက်ဖြစ်၏။
 ထိုနေ့က ကျောင်းခန်းထဲသို့ ထိုးစိုက်ကျဆင်းနေသော နေရောင်
 သည် ခါတိုင်းနေ့ထက် ပိုမိုနွေးထွေး လှပနေသည်ဟု ထင်ရသည်။

၄။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် အချစ်ပင်ပျိုများ စတင် ပေါက်ဖွားခဲ့ပြီလား။
 မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားတတ်လာပြီလား။ မေးခွန်း
 များဖြင့် လုံးချာလိုက်ရင်း ဟင့်အင်းဟူသော အဖြေကို ချက်ချင်း ပြန်ပေး
 လိုက်မိသည်။ ထို ရှုပ်ထွေးသော အတွေးတို့ကို ကျွန်တော် အချစ်ဟု
 မသတ်မှတ်နိုင်ပါ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပိုးပန်းဖို့လည်း ကျွန်တော်
 စိတ်မဝင်စားသေးပါ။ မိန်းကလေး အတော်များများ ကျွန်တော့်ကို စိတ်
 ဝင်စားကြကြောင်း သူငယ်ချင်းများမှတစ်ဆင့် သိခဲ့ရသည်။ ရွေးချယ်စရာ
 များသော ကျွန်တော့်အဖို့ ထို သာမန်မိန်းမတစ်ယောက်ကို စတင် စိတ်
 ဝင်စားရဖို့ ရှက်နေတာလည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော် ထို
 မိန်းမ၏ သိမ်မွေ့မှုနှင့် အကြင်နာတရားကို ကျွန်တော် အလိုလို သိနေ
 သည်မှာ အံ့ဩဖို့ကောင်းသည်။ ကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့် ရစ်ပတ်တုပ်နှောင်
 ခံရမည့် အဖြစ်မျိုးကို အလိုမရှိပါဟု ကြွေးကြော်နေရင်းမှပင် ချည်နှောင်
 ခံရခြင်း၏ အရသာသည် ဘယ်လိုနေမည်လဲဟု မကြာခဏ တွေးတော
 နေမိတတ်ပါသည်။